

Robert Feldhoff

KONTAKT S VRAHEM

Přeložil Hugo Dokvas

Na třech různých místech vesmíru jsou lidé ze Země zapleteni do událostí, které pouze na první pohled nemají spolu nic společného. V Mléčné dráze, postižené politickým kvasem, zahájily invazi tajemné jezatky. Lodě galaktických mocností proti nim zatím příliš nezmohly.

Pěny Rhodan, Reginald Bull a Alaska Saedelaere o tomto vývoji nemají ani tušení. Dostali se na Mosí do nekonečna, po něm do Arzenálu moci, kde narazili na pozůstalost jakési prastaré civilizace. Tam se rozdělili. Alaska Saedelaere se nyní protlouká galaxií Brohnder.

Perry Rhodan a Reginald Bull se odváží-li, vstoupit na Most podruhé, vyšli z něj však v galaxii Plantagoo. Z Galornu se dostali

na planetu Centrum Centrifaaľů, kde se zapletli do občanské války. Nakonec zažili pustošící účinek shiftingu na Centrifaaľy. Jejich první pokusy dostat se s centrifaaľ-skými průvodci přímo k tajemným Galorňanům nevyšly, Při dalším pokusu míří na planetu Taš-Term...

1.

Rekreační let

„Kontakt!“ vykřikl A-Caliform.

TRONTTER prudce poskoci! a začátek atmosféry nás vyhodil z dráhy jako poskakující kamínek.

Vůdce Centrifaaľů provířil půlkou můstku. Nakonec narazil na pult, nejdřív hlavou, pak trénovaným tělem.

Člověk by takový náraz nepřečkal bez zranění. A-Caliform neztratil ani vědomí.

Když vstal, táhl se mu přes obličej široký krvavý šrám. Krev Centrifaaľů měla žlutou barvu. Oproti bílé pleti vytvářela nezvyklý kontrast.

„Posaď se, A-Califorme!“ přikázal jsem našťavaně. „Hezky se připoutáš jako všichni ostatní!“

Bylo mi jasné, že jsem to přehnal, ale vzhledem k ožehavosti situace nebylo na nějakou etiketu místo.

„A proč?“

„Abys nezařval, sakra!“

„Má smrt by se vnitřně nedotkla mě ani mých lidí. Takže si nemusíš dělat starosti, Perry Rhodane.“

„Já si starosti nedělám,“ opáčil jsem s tak nebezpečným klidem, že A-Caliform sebou trhl. „Pouze nemám čas starat se o nějakou mrtvolu nebo těžce raněného. Takže nám přestaň dělat potíže.“ Mohl jsem na něj mluvit takovým tónem, protože shifting mu potlačil agresivní část jeho osobnosti.

„Já...“

„Laskavě se posaď!“

A-Caliform si dřepl do nejbližšího křesla. Muselo ho to zatraceně bolet.

Slyšel jsem, jak mu dvojdílný trup obepíná bezpečnostní pás. Bylo už načase, protože další kontakt s atmosférou by ho bez-. pečně zabil.

Imaginární pěst bušila do trupu TRONT-TERU. Připadal jsem si jako na horské-dráze. Kolem proletělo několik předmětů, které jsme pořádně neupevnili. Ukazatele přístrojů se na chvíli zbláznily. Bylo s podivem, že A-Caliform si uprostřed toho chaosu tak klidně ošetřoval rány. Patlal si na obličej biopastu z nouzového balíčku.

„Strojovna!“ vykřikl jsem do mikrofону. „Hlášení!“

Hned nato se ozval Bullův hlas přehlušo-

vaný rušením, ale ještě srozumitelný: „Tady dole je to v pořádku. Dostáném se z toho, Perry!“

Staříčká pyramidová loď se hnala ke vzdušnému obalu. Pod námi ležela planeta Taš-Term, vlast tajemných Taštermanů.

Chtěl jsem s TRONTTEREM nepozorovaně přistát někde v bažinách.

Antilokátor, který Bullymu tak učaroval, nereagoval. Ochranné štíty nebyly zapojeny. Samy by se s aktivovaným antilokátorem nedaly zakrýt. Pětidimenzionální energetické zdroje jako aktivní lokátor nebo antigravy byly vypnuty, takže TRONTTER mohl méně bedlivému, technicky hůře vybavenému pozorovateli uniknout.

„Vnější obal dvě stě stupňů!“ hlásil vážně E-Emergen. „Nepřítápěj. Tendence stoupající.“

„Kolik ten obal vydrží?“

„Řekl bych,“ odpověděl E-Emergen, „že bod tání bude od tisíce pěti set stupňů výš.“

„Pak máme ještě vůli.“

Na nechráněnou pyramidu se opět snesly imaginární údery pěstí. Řemeny se mi tak zařezávaly do masa, až jsem měl strach, aby mi neprořízly kůži.

Antilokátor, nu dobrá, uvažoval jsem, nepozorovaný sestup, velice fajn. Nevýhodou bylo jen to, že takovéhle

přistání je v podstatě sázka do loterie.

Na okamžik jsme zatajili dech. Vládlo ticho, a my čekali exploze, trhající se agregáty a vybuchující plynové nádrže. Nestalo se však nic. Naopak, zdálo se, že to starý TRONTTER vydržel.

„Čtyři sta třicet stupňů," hlásil E-Emergen.

A teprve pak začala ta pořádně ďábelská jízda. Zpočátku jsme o atmosféru jen ťukli. Nyní však se o nás třely atomy plynů, měnily přebytečnou hybnou energii v teplo. Zasahovaly nás ze všech stran, údery a rány byly stále silnější.

Jako pilot jsem měl dostat TRONTTER bezpečně dolů. Kontrolky se mi rozplývaly před očima. Podle citu jsem zapnul korekci pohonu, takže nás to z atmosféry nevyhodilo ven, ale pronikali jsme hlouběji k povrchu.

Obrazovky nám v podstatě byly k ničemu. Videi jsem na nich jen „sněžení" a rozmazaný pocit hnědého povrchu. Grafika na velitelském panelu ukazovala naši polohu.

„Sedm set sedmdesát stupňů!" Centrifaaal měl v hlase obavy. K tomu mohu dodat jediné to, že plným právem.

Vší silou jsem tu staříčkou kraksnu cpal dolů. TRONTTER snad tisíckrát poskočil, snažil se o další skoky vzhůru, takže jsme schytávali přetížení až k osmi g.

„Vzdej to!" zařval A-Caliform. „Tohle nevyjde!"

Neodpověděl jsem, neměl jsem na to čas.

„Tisíc deset!"

„Klid, Emergene!" ozval se někdo hlasitě.

Následovala odpověď: „Tisíc dvě stě padesát!"

Jeden z korekčních pohonů vydechl naposledy. B-Zagristas, náš specialista na pozitroniku, odstavil protilehlou jednotku, aby se daly propočítávat letové vlastnosti TRONTTERU.

Jestliže se pyramida dostane do vývrtky, pak je všechno ztraceno. Při takovém tempu bychom se proměnili ve žhnoucí kometu, jejímuž zřícení by se už nedalo zabránit.

„Tisíc tři sta!"

Měli jsme teď rychlost dobrých 30 000 kilometrů za hodinu. Celkem směšné, ale ne ve chvíli, kdy nemůžete využít výhod 5D techniky.

Rychlost poklesla na pětadvacet tisíc, dvaadvacet. Potom klesla pod dvacet tisíc.

Dařilo se mi udržovat stabilitu. Zkušenost z mnoha tisíců lodí se nyní zúčtovala.

Opět naskočila hlavní obrazovka. Blížili jsme se k povrchu.

„B-Zagristasi! Potřebuji grafické znázornění! Kde jsme, kde je astroport?"

„Už se to počítá," odpověděl Centrifaaal.

Čím hustější byl vzdušný obal, tím více to TRONTTEREM házelo.

Zagristas dodal novou grafiku. Astroport se rozsvítil jako zelený bod, jediný na celé planetě. Rudý symbol jsme byli my.

Mezi oběma symboly leželo celé zaoblení planety. Byli jsme přesně na opačné straně Taš-Termu. To se mi náramně hodilo. Hmota planety se dala využít jako ochrana před lokátory.

„Teplota?" zeptal jsem se.

„Jedenáct set čtyřicet. Klesá."

Letěli jsme rychlostí třinácti tisíc kilometrů za hodinu, povrch se k nám blížil závratnou rychlostí. "

Zachovat klid! Čím víc to bude o fous, tím větší máme šanci, že si nás nikdo nevšimne.

Deset kilometrů nad povrchem jsem poprvé zažehl hlavní pohon. Protože se jednalo o jednoduché korpuskulární agregáty, primitivní věcičky na normálně energetickém základě, doufal jsem, že eventuálním lokačním polím unikneme.

Tázavě jsem se podíval na E-Emergena. Centrifaaal udělal záporné gesto. Lokační impulzy nás nezasáhly, z toho se dalo vyvodit, že se přistávací manévř podařil.

Potom jsem snížil rychlost na dva tisíce a pyramida se definitivně přestala otřásat.

TRONTTER klouzal vzduchem tak klidně, jako bychom byli na nějakém vyhlídkovém letu. Pod námi se táhly zdánlivě nedotčené bažiny.

„Stopy civilizace?" zeptal jsem se.

„Nic," zněla zklamaná odpověď. „Ani náznak."

Vzal jsem tu informaci na vědomí bez komentáře, nic jiného jsem ostatně neočekával. TRONTTER letěl ve výšce tří kilometrů. Kdyby tu byla nějaká města nebo aspoň sídliště, A-Caliform nebo někdo jiný by si jich už dávno všiml.

„Kam míříš, Rhodane?" zeptal se vůdce Centrifaaalů.

„Kradu se k astroportu," odpověděl jsem.

„Přistaneme v bezpečné vzdálenosti. Pak můžeme jít na průzkum."

B-Zagristas upravil pomocí počítače vy- . vod z reaktoru, takže jsme se pohybovali při minimální energii maximální rychlostí, jinými slovy, 3 200 kilometrů za hodinu.

Po deseti hodinách letu jsme se blížili k cíli. Po celou tu dobu jsem držel Centrifaaaly na stanovištích a vyžadoval

jsem od nich veškerou pozornost. Nedošlo k žádnému rušivému momentu. A přitom se mohlo stát všechno možné od palebného přepadení až po exitus staříčké lodi, která pro takové lety nebyla vůbec projektována. Proletěli jsme hranicí dne a noci. Teď nám nahrávala ještě snížená viditelnost.

Když jsem byli od astroportu už jen sto kilometrů, zbrzdil jsem a klesali jsme na Žhnuocím korpuskulárním paprsku k povrchu. „Podpěry!“ zavelel jsem. „Vysunuty!“ „Všech dvanáct?“ „Ano.“

Patrně poprvé po letech reagovaly všechny.

Podpěry zajely až deset metrů do poddajné půdy, teprve potom se zarazily. Poslední škubnutí a pyramida se zklidnila. Zhluboka jsem si vydechl. Upíralo se na mě několik černých lišt, částečně uznale, částečně s obavami o můj duševní stav, který umožnil takové přistání.

A-Caliform vstal. Udělal pár vrávoravých krůčků a zastavil se přede mnou.

„Všechna čest, Perry Rhodane,“ řekl neochotně. „Nevěřil bych, že to přežijeme.“ Z antigravitační šachty se vyhoupl zrzavý muž. Byl to Reginald Bull, který vše jistil ze strojovny.

Thlůst'och přímo překypoval energií. Tvář měl zarudlou, ale nikoli napětím, nýbrž radostí z toho, že po dlouhé době opět pocítí pevnou půdu pod nohama.

„To byla čistá prácička, kamaráde. Je načase, abychom se koukli, co je venku. Kdo jde s námi?“

„Ty určitě ne, Bully,“ odpověděl jsem s lítostí. „Někdo musí zůstat na palubě a mít hlídku.“

„To si děláš srandu, Perry.“ „Ne.“

„Tak poslouvej. Tohle na mne ani nezkoušej. Takže se ptám znovu. Kdo jde se mnou ven?“

Bullovo nadšení bylo nakažlivé. Bez výjimky se přihlásili všichni Centrifalové.

Po dlouhé době v těsných prostorách lodi je to všechno táhlo ven. Vzhledem k psychicky labilnímu stavu, ve kterém všichni byli, jsem to považoval za potěšitelné znamení. Všechno je lepší než ustavičné kolísání mezi sebelítostí a myšlenkami na sebevraždu.

Z toho hlediska nasadil Bully ten přesně správný tón a choval se tak o něco rozumněji než já.

Nezbývalo mi však nic jiného než určit dvě osoby jako hlídku. Ještě jsme hodinu počkali, jestli se něco nestane.

Když se nic nestalo, opustili jsme TRONTTER.

Na palubě zůstala dvojčata B-Logos a C-Logos.

2.

Boj s drakem

Foremon už viděl odměnu za veškerou námahu. Blizoučko, na dosah ruky. Pyramidová loď TRONTTER, kterou tak dlouho hledal, přistála na planetě Taš-Term.

Jeho galornská loď PEGOOM mohla strčit TRONTTER do kapsy. Perry Rhodan a Reginald Bull jsou prakticky mrtví. Vrazi čtvrtého posla Thoregonu si zaslouží být vymazáni z vesmíru. Kdo spáchal takový zločin, nemá právo žít.

Taš-Term byla třetí planeta soustavy Gronen na západní straně Plantaga. Jednalo se o nepříliš příjemný bažinatý svět bez měst a bez techniky, bez patrné civilizace. A přesto se Taš-Term považoval za domov národa Tašlermanů. To vzbuzovalo ve strážci podezření. Kdo mezi národy cestujícími v kosmu měl nějaké jméno, ten musel vyvinout civilizaci, byť jakoukoli. Nedotčená příroda Taš-Termu nemohla být celá pravda. Dva tisíce kilometrů od jižního pólu se rozkládalo cosi jako astroport. Foremon zaměřil asi deset objektů, samé krychlové lodě.

Oproti tomu jediná loď, která se skrývala sto kilometrů od areálu, byla identická s centrifalickou pyramidou. (Výška 280 metrů.)

Tam dole byly vypnuty veškeré energetické zdroje. Foremon usoudil, že zpozdilá technika krychlových lodí nemůže TRONTTER odhalit.

Pro PEGOOM to však vypadalo jinak. Zaměřovači kříž palubních děl vyslovil nad vrahy ortel smrti. To by však bylo ukvapené. K Foremonově lítosti byl palebný úder vyloučen.

Na palubě TRONTTERU nebyl totiž jen Rhodan s Bully m, ale i Centrifalové. Centrifalové žádného posla Thoregonu nezavraždili. Měli jen tu smůlu, že skočili na lep Rhodanovi a Bullovi a z nepochopitelných důvodů s nimi spolupracovali.

Foremon ctil jejich právo na život. V míru Plantaga nesmělo dojít k vraždám.

Než Rhodana a Bulla popraví, musí je nějak oddělit od jejich centrifalských pomahačů. Po smrti obou Pozemšťanů chtěl A-Califorma a jeho lidi dopravit zpět na jejich domovský svět.

Tam budou mít čas přemýšlet, zda se pakt s ďáblem skutečně vyplatí.

Foremon se pod ochranou energetického štítu rozletěl s PEGOOMEM k planetě. Proletěl vrstvou atmosféry a prudce brzdil. Zaparkoval dvacet kilometrů nad místem, kde přistál TRONTTER.

Zdola žádná reakce. Ani z astroportu, kde stále ještě stály kostky, ani z ukryté pyramidy.

Jakýkoli nedostatek reakcí Foremona va-

roval. Ale na druhou stranu, co by se mu mohlo stát? Je technicky nad nimi, nemohou na něj zaútočit.

To už nebyl onen křehký malý Foremon s plachtovitými ušima. Který neměl ani tolik energie, aby zvedl ruku. Kterého bylo možné zabít lusknutím prstů.

„Nyní jsem drak," řekl bezbarvým hlasem. „Drak, který se na vás snese."

Jenže jak začít? Jak oddělit viníky od nevinných? Uvědomoval si, že bude muset vstoupit do TRONTTERU. Nezbyvalo mu nic jiného, než vzít věci osobně do rukou.

Opatrně klesal. Když znovu zbrzdil pár set metrů na TRONTTEREM, zažil překvapení.

Z pyramidy na něj vyšlehl koncentrovaný termický výstřel. Ve zlomku sekundy dostal PEGOOM desítku zásahů.

V témže okamžiku dole zablikal ochranný štít. Na rozdíl od PEGOOMU byl červený.

Rhodan a Bull zřejmě předstírali mrtvé brouky a do posledního možného okamžiku čekali.

A nyní? Útok neměl naději na úspěch. Termický oheň se vyběsil v modrém Štítu, aniž způsobil jakoukoli škodu.

Foremon si dal zjistit kapacitu červeného pole a potom nastavil palubní zbraňové systémy. Odmrští energetickou stěnu a TRONTTER se opět ukázal.

Posádka TRONTTERU byla bez ochrany. Foremon vystřelil z paralyzačních děl. TRONTTER na okamžik zahálilo bledé energetické záření. Pro každou bytost na palubě to podle fyzické konstituce znamenalo dvě až tři hodiny absolutního ochromení.

Lod' vejčitého tvaru opatrně klesala k bažině, až vzdálenost mezi oběma loděmi činila pouhých sto metrů.

Strážce si oblékl skafandr a po zuby oz-

brojen opustil PEGOOM. Antigravem přeletěl hnusnou bažinu a blížil se k vnějšímu plášti. Použít jeden ze vstupů mu připadalo nebezpečné. Dala se tam očekávat bezpečnostní zařízení. Neviděl důvod, proč by zbytečně riskoval.

Bronzový plášť TRONTTERU byl na mnoha místech vyspravován. Nepředstavoval tedy žádnou nepřekonatelnou překážku.

Foremon do něj ručním paprskometem vypálil dvoumetrový otvor. Atmosféra Taš-Termu byla dýchatelná pro Pozemšťany I pro Centrifaily, takže si mohl dělat díry po libosti.

V TRONTTERU bylo dostatečné osvětlení. Na první pohled rozeznal opotřebovaná místa. Bylo s podivem, že Rhodan a Bull dokázali s takovou lodí tak dlouho unikat.

V paralyzovaném stavu se už nikdo nemohl skrývat. To mu usnadnilo prohledávání TRONTTERU. Stačilo prověřit jen zřejmá místa. Žádné mezipalubí, zásobníky a dvojité podlahy, ani se nemusel dívat pod lůžka a do skříní.

Strážce nemel ani ponětí, kde se v centřifaiské pyramidě nachází můstek. Nejdřív pátral na zádi. Tam našel zanedbané stroje na žalostně nízké technické úrovni. Po posádce ani stopy.

Zdola se systematicky propracovával nahoru. Nevynechal jedinou palubu, zotevřel všechny dveře. Nenasel však Centrifaily ani ty dva vrahy.

Jasně vnímal obsah dvěstěosmdesátimetrové pyramidy. Stroje naštěstí zabíraly tolik místa, že pro posádku zbýval pouze zlomek. Ale i tento zlomek se jevil jako nepřehledný labyrint.

První úspěch měl na můstku. Uprostřed na stupínku sedával velitel s pomocníky. Bylo tam šest křesel zakotvených do podlahy, o nichž Foremon usoudil, že pro teplokrevným bytostem jako jsou Centrifailové nebo Pozemšťané poskytují maximální pohodlí.

Dvě křesla byla obsazena.

Kde jsou ostatní? divil se.

Kdyby ti dva byli ti, které hledá, měl by radost a okamžitě by provedl opravu.

Byli to však Centrifailové. Zběžně bytosti vyšetřil. Bylí dosud v bezvědomí a nemohli se mu nijak bránit.

Nechal je v křeslech.

Se vzrůstajícím neklidem pátral dál, stále ještě systematicky, ale už bez zájmu o detail. Opuštěné kabiny, sem tam nějaký předmět, který působil osobním dojmem, sklady přecpané náhradními díly, navíc ono termodělo, které na něj vystřelilo.

Perry Rhodan a Reginald Bull na palubě nebyli a Foremon propadal zoufalství.

Už pomalu ztrácel nervy. Chvilí uvažoval co dál. Potom se vrátil na můstek, spoutal oba Centrifaily a s tímto neforemným balíkem opustil TRONTTER.

Až se proberou, vyslechne je.

Foremon se rozhlédl po bažině. A co když se vrazi čtvrtého posla někde pracně skrývají v bahně? Vyloučit se to nedalo.

Optikou PEGOOMU prozkoumával okolí.

Potom se zahleděl na TRONTTER. Podpěry trčely hluboko v bahně, jako by se zvolna propadaly hloub a hloub. Centřifaiská loď třeba už ani nemůže odstartovat.

S tou lodí se dát něco dělat, uvažoval. Něco, Čím Perryemu Rhodanovi a Reginaldu Bullovi zasadí rozhodný úder. Něco, z čeho se ti Pozemšťani už nevzpamatují...

A když ho konečně napadlo, co by se dalo udělat, divil se, že na to nepřišel už dávno.

3.

Společenský vzestup

Fen-Qasí byl náhle sám. Ještě před chvílí jej obklopovalo sedm Členů jeho tase a najednou nebyl nablízku ani jeden.

Pro Taštennana představoval tas všechno. Byla to jeho rodina, sloužil mu jako sociální okolí a určoval jeho délku života.

V Taši kolovalo veškeré vědění Taštermanů. V Taši se Tašterman učil standardní goo a řeči bažiny, předávaly se v něm zákony Galorňanů i tisíce příběhů ze zázračných světů Plantaga.

Kdo žil mimo tas, ten zpravidla nežil příliš dlouho. Fen-Qast už ten problém pocítoval. Měl na to cit. Každé rozhodnutí, jež učinil, spotřebovávalo v jeho mozku hormon kašpdech. Měl jej určité množství, a to přesně takové, s jakým musel vystačit na celý život. Když se kašpdech spotřeboval, pak končil i Život. Tak prostě to bylo.

Fen-Qast patřil k těm nejšikovnějším Taštermanům. Byl na to vždy pyšný. Ve svém Taši už léta nic samostatně nerozhodl. Jeho zásoby kašpdechu setrvaly od té doby prakticky na stejné, nezmenšené úrovni.

A nyní ten zatracený plazivý mech... Fen-Qast se musel rozhodnout sám.

Prětrh! tisíce vláken, jež jej obklopovala jako pavučina a v nichž málem zemřel. Trávicí sekret ho na kůži pátil jako oheň.

Nikdo z tase netušil, jaká nebezpečí číhají mezi tvory bažin. A Fen-Qast byl zrovna ten, koho útok zastihl.

Plazivé mechy měly zrádné kapalné mediátory. Stopy těchto mediátorů mohly být všude, na zemi, na listech, někdy dokonce i ve vzduchu, jestliže měl mech rozprašovač.

Mediátory vyřazovaly z funkce jakýkoli nervový systém. Jakmile pronikly do těla, převzaly funkci nervové soustavy a během několika sekund zbavily bytost vlastní vůle až se ocitla v jakémsi předsáli smrti.

Fen-Qast včas zjistil, co mu hrozí, odkud se ten podivný pocit bere. Vyslal svým jemmgemům instinktivní povel, aby vyrobily protijed.

V mikrobiologickém závodě na život a na smrt zvítězil tentokrát Tašterman. Plazivý mech musel nést důsledky. Neměl nohy, žádný pohybový mechanismus. Pouze proudění jej přenášelo z místa na místo. To znamenalo, že nemohl již uniknout.

Ničit jedno vlákno po druhém nemělo smysl. Pokud Fen-Qast věděl, mely plazi-ve mechy rozptýlený nervový systém, který se mechanicky nedal nikdy úplně zničit.

Místo toho jeho jemmgeny vyprodukovaly látku, která byla k nerozeznání podobná mediátorové tekutině.

Plazivý mech neměl šanci oddělit obe substance.

Fen-Qast shromažďoval v ústech tekutinu. Jemmgeny ejakulovaly jed, mísily jej se slinami a Fen-Qast tu substancí plival po kapkách na mech.

Viděl, jak vlákna hnědnou. Plazivý mech během několika vteřin zemřel.

Cítil, jak se mu navracejí síly.

Nyní se musel co nejrychleji navrátit do společenství tase. Nebylo to tak jednoduché, protože jeho skupina zatím urazila už pár kilometrů. Ani nevěděl, kterým směrem se dala.

A co kdyby našel nějaký cizí tas? Takové řešení mělo značné nevýhody - musel by na společenském žebříčku začínat úplně odshora, ostatní by mu vnucovali jakékoli rozhodování.

Matematicky to bylo jasné. Jestliže bude rozhodovat sám za sebe, pak vyčerpá veškeré zásoby kašpdechu do několika let. Ale když bude rozhodovat za celý tas, tak mu kašpdech bude ubývat geometrickou řadou. Vše záviselo na tom, zda se mu společenský sestup podaří co nejrychleji. Počáteční rozhodovací boj si vyžadoval víc hormonu kašpdechu, než ho mohl ušetřit sestupem v pozdějších letech.

Mnohokrát slyšel o jedné z posledních možností v takových případech. Tašterman, který už nechtěl jít obtížnou cestou společenského sestupu, se mohl odebrat na astroport.

Taštermanové nevyvinuli technickou civilizaci. Vše u nich spočívalo na biologických mediátorech. Fen-Qast musel proto opustit Tas-Term a uložit svůj osud do cizích rukou. Tam na něm nebudou požadovat nic než absolutní přizpůsobení, záchá-

zení s technikou, často těžkou práci, tedy věci, které jej příliš netrápily.

Na astroportu žila křehká božstva. A ta dokázala pro Taštermana otevřít bránu do vesmíru. Božstva, o kterých se říkalo, že jsou kdykoli ochotná rozhodovat.

Dvě stě kilometrů k astroportu bylo však i pro zdravého Taštermana příliš daleko.

Přesto se rozhodl, že půjde. Bylo to těžké rozhodnutí. Přijde jej draho.

S nastávajícím večerem se vydal na jih.

Na hledání potravy to nebyla vhodná oblast. Bažinatý podklad nedával tvorů těžkému jako on možnost ulovit zvíře běžným způsobem.

Byl stále hladovější.

Brzy ucítil charakteristický zápach. Mezi pichlavými rostlinami vytušil kořist - bahenní kraby, zdálo se, že tam najde středně velkou kolonii.

Dostat se k nim však mohl jedině kdyby odnesl polovičku toho pichlavého hájku. Ale to se mu zase za tu námahu nevyplatilo. Výsledkem by byla negativní potravinová bilance.

Připítl se k rostlinám co. nejbliže. Čím blíže se dostane, tím lepší bude mít možnost nasadit zbraně.

Na tom místě se bažina proměnila v zrádný, lehce se vlnící povrch. Fen-Qast musel využít veškerou pohyblivost kříže, aby udržel rovnováhu. Přísavky na koncích kříže, které se stále více zarazovaly, využívaly každou dostatečně pevnou rostlinnou strukturu ke šplhání. Křížící se pruhy svalů brzy ochabovaly. Jako by zespoda sílil jakýsi vliv. Jako by se ho nějaký slabý, ale zarputilý tvor snažil polapit a pozřít.

Fen-Qast ten pocit vyhodnotil jako zrádný útok. Pichlavé rostliny ho zvětřily.

Vylučovaly tekutinu, které jej měla ochromit. Tašterman se však bránil, neutralizoval látku svým tělesným sekretem.

Tím se možnosti pichlavek vyčerpaly. Jejich obyvatelé teď před Fen-Qastem chránily už jen trny.

Tašterman obešel nepřístupný ostrůvek. Pečlivě analyzoval pohyb podkladu. Jeho citlivé smysly získaly vzorek: podzemní proudy, které přiváděly krabům kyslík a potravu, mu pomohou.

V horních jemmgenech vytvořil smrtelný nervový plyn. Hájek a krabi neměli šanci. Neměli dostatečnou citlivost, aby ve zdánlivě obyčejné sloučenině aminokyselin poznali něco jiného než vítanou potravu.

Třetí paží vyrval otvor do povrchu. Pod ním to zažbluňkalo. Několikrát plivl jed do líného proudu, pak už to chtělo jen čekat.

Po půlhodině zaslechl cvakání. Krabi se zbavili krúnůřů. Mezi stonky se škubala tělíčka. Vycházela z hlubin jedno po druhém.

Fen-Qastův mediátor jim ochromil dýchání. Krabi se klepety chápali hrdel, jako by se sami škrtili. Poskoky se dostávali z úkrytu. S ubývajícím orientačním smyslem odcházel i instinkt, který je původně vázal na pichlavky. Za půl hodiny bylo po všem. Kolonie tu ležela mrtvá, zaškrtla se sama svými klepety.

Fen-Qastovi už nezbývalo než je posbírat. Na to potřeboval další půlhodinu. Pochutnal si na dvaceti krabech. Potom se do sytosti vyspal a v noci pokračoval v cestě. Významnou úlohu hrály hmat a Čich, postup byl velice obtížný. Na to, aby si děle odpočinul, se mu však nedostávalo vnitřního klidu.

Až do rána mířil zhruba na jih. V této krajině už nebyly žádné vyšší porosty, které by mu bránily ve výhledu, takže viděl na vzdálenost několika kilometrů.

Pečlivě pozoroval obzor. Každých pár vteřin vzhlédl, aby něco nepropásl. Námaha se nakonec vyplatila ještě téhož dne. Na pokraji pustiny táhl po obloze stříbřitý a zcela jednoznačně umělý objekt.

Létající stroj! Několik set metrů poskakoval vzduchem a potom klesl kamsi za křovinatý ostrov. Tím se mu ztratil z očí. Tam, kde přistál, je určitě sběrna. Tam by mohl získat potravu na mnoho dní.

Fen-Qast se blížil pomalu a dost opatrně. Nechtěl krátce před cílem vběhnout do nějaké mikrobiologické pasti. Právě u sběren se soustředily plazivé mechy a jiní zabijáci.

Obešel nebezpečná místa, prošel křovinatým pásmem - a spatřil sběrnou.

Čtyři šedé plastické zdi a plastická střecha, to bylo vše.

Poprvé od ztráty svého tase se Fen-Qast potkal s Taštermany. Bylo jich celkem sedm. Dva sběrači, kteří bydleli v domě, dva piloti kluzáku a tři další, kteří stejně jako on chtěli nějak získat proviant.

Než se dostal dostatečně blízko, těch sedm se ztratilo v baráku. O kluzák se už nikdo nestaral.

Fen-Qast se ohlásil varovným pokřikem. Nechtěl, aby ho nedopatřením napadli. Vyprodukovat antidotum proti mediátorům Taštermanů přesahovalo Často i sílu jemmgenu.

„Cizince!“ ozvalo se z baráku. „Pojď dál a vítěj!“

Hlas používal standardní goo, což svědčilo o pokrokovém duchu. Mel co do činění s technikou a jistě znal osobně některé z těch křehkých božstev. Možná patří dokonce k třídě astronautů, ti už opustili Taš-Term a vyznali se v cizích světech.

Fen-Qast opatrně vešel. Jako nováček si musel dávat pozor, aby mu nevnutili rozhodování, které by mu snížilo zásoby hormonů.

Potřeboval chvíli, než si zvykl na přítomnost. Barák byl až po strop nacpaný zelenými bednami, tedy aspoň jeho pravá polovina. V levé části bylo množství rozbalených balíků, koncentrovaná strava, kvůli které sem přišel. Z obsahu jednoho balíku se dalo vyžít klidně týden. Bylo to průmyslově vyrobeno, pocházelo to tedy z nějaké cizí planety.

„Máš hlad, cizince?“

„Ano.“

„Hned ti něco dáme.“

Stálo před ním sedm Taštermanů, všichni vzrostlí, zocelení životem v bažinách, na první pohled se podobali přeraženému kmeni. Ten úplně vlevo se nápadně opíral o stěnu. Jeden výběžek křížového kloubu mu chyběl, asi o něj přišel v boji. Fen-Qast hádal na plazivý mech nebo na úponkovitou rostlinu. K udržení rovnováhy měl místo čtyř pevných bodů k dispozici už jen tři. V bažinách to mohla být značná nevýhoda.

Hodili mu kus vařeného kořene. Chytil ten zbytek jídla a zhltal ho na místě.

„Jmenuji se Fen-Qast,“ řekl. „Zdravím vás. A potřebuji zásoby.“

„Ty tady dostaneš, cizince,“ řekl Tašterman se ztracenou čtvrtinou. „Já se jmenuji Lo-Fober. Počkej, až skončí

nakládání, pak se ti budu věnovat."

Fen-Qast pochopil, že Lo-Fober je vedoucí sběrný. Vzhledem ke zranění kříže to byl logický úsudek. Jako vedoucí musel často rozhodovat. Byl hodně vysoko na společenském žebříčku. Patrně už před sebou neměl příliš života.

Ostatní Taštermanové zmizeli, rachotili někde vzadu, postupně se jeden za druhým ukázali. S nimi přišla Šestá osoba, patrně Lo-Foberův spolupracovník. Liánovitými pažemi tlačili před sebou zelené plastické bedny. V každé bedně bylo několik desítek nádob s bělavou tekutinou.

Fen-Qast počkal, až kluzák naložili. Malý zážrak se tiše vznesl a se stále se zvyšující rychlostí odletěl na jih.

Tri poutníci dostali po balíku koncentrátu. Rozloučili se a ztratili se v bažině, zřejmě šli za svým Tašem.

Zbyli už jen tři. Fen-Qast, Lo-Fober a jeho pomocník se odhadovali a dospěli k závěru, že ani jeden nechce začít s rozhodovací válkou.

„Tak co, cizince?"

„Už jsem řekl, potřebuji zásoby."

„O co jde, víš, co?"

„Jasně."

Lo-Fober ho pozval zpět do baráku. Fen-Qast dostal pět prázdných lahví. Odebral se do prázdného kouta, kde na zemi leželo několik pletených rohoží, a uvelebil se na nich.

První láhev byla hračka. Naplnil ji za hodinu. Jako obyvatel bažin měl velice výkonné jemmgény. Pak začaly potíže. Láhev Číslo dvě mu už zabrala dvojnásobek času.

Produkce kašphee nebyla příliš složitá, ale vyžadovala si moře času.

Mikrobiologicky se podobal rozhodovacímu hormonu kašphecku. Jen s tím rozdílem, že kašpheck se nikdy nedal vytvořit v jemmgenech. Jaká to ironie, pomyslel si Fen-Qast. Když šlo o prodloužení života, byl bezmocný, ale v podstatě nezajímavý kašphee tady vyrábí v takovém množství.

Třetí a Čtvrtá láhev byly už opět snadnější, držel je u ústí otvoru a odkapával do nich z bolavých jemmgenu kašphee.

„Jak jsi daleko?" otázal se Lo-Fober.

„U páté láhve."

„A co kvalita?"

„Odevzdávám perfektní práci na devadesát pět procent."

Fen-Qast dostal zabrat. Tolik potíží mívával jen zřídkka, když šlo o čistou produkci. Soudil, že to bude psychickým šokem, který mu způsobila ztráta tase.

Nakonec odevzdal láhve až po okraj plné bělavé tekutiny, která byla jinde v Plantagu tolik požadovaná. Bez hormonu by patrně nebylo ani těch křehkých božstev na Taš-Termu. samozřejmě žádné kluzáky, ani sběrna, ani astroport Prevven.

„Tady máš zásoby, cizince." Lo-Fober mu vtiskal do chápavky nacpaný balík. „Zůstaneš někde v okolí?"

„Ne. Jdu na astroport."

„Chceš opustit Taš-Term?"

„Přesně tak. Ztratil jsem tas, byl bych sám. A nechci začínat opět odshora."

Lo-Fober vydal skleslý zvuk. „Chápu. Přejí hodně štěstí, cizince. Ale pozor, má být mizerné počasí."

„Odkud to víš?"

„Rádiová informace z Prevvenu. Ve sběrnách víme, jaké bude počasí."

„Ach!"

Fen-Qast tuto informaci zaregistroval a pak se dal na cestu. Sběrnou nechal za zády.

V chůzi balík otevřel a strčil si do úst drobnou substanci. Byla bez chuti, ale cítil, jak ji trávicí orgán během několika vteřin rozložil v zhodnotitelné látky, jak mu v krvi obíhá energie a stavební látky.

Opět se sebral a začínal se cítit v pořádku. Což bylo jedině dobře, protože půda pod nohama se mu změnila v plovoucí koberec toho nejméně příjemného druhu, musel dávat pozor na každý krok a svaly a přísavky v kříži měly co dělat.

Toho dne urazil jen krátkou cestu. Vyhledal si pevný ostrov, na jehož břehu mohl strávit noc. Ze všech stran jej chránilo husté, pichlavé křoví.

Když se setmělo, rozpoutala se nad bažinami prudká bouře. Následkem toho klesla teplota o více než čtyřicet stupňů. Fen-Qast se skoro nemohl ani pohnout

Ještě že ho Lo-Fober varoval. Kdyby ho mráz zastihl ve volné krajině, možná by nepřežil. Takhle ale přešla noc, den, a když se i druhá noc chýlila ke konci, přestál to nejhůřší.

Vydal se znovu na cestu. Překonal dlouhou trasu a nenarazil na jedinou překážku.

Před sebou spatřil objekt, jaký by v bažinách existovat neměl. Ona věc měla tvar pyramidy. Byla vysoká určitě dvě stě metra, spíš víc. Podle podpěr poznal, že se nejedná o budovu křehkých božstev, ale o kosmickou loď.

Nedokázal si to vysvětlit. Galorňané pro-

hlásili Taš-Term za zakázanou planetu a v celém Plantagu nikdo neznal ani její souřadnice.

Který národ tu pyramidu poslal? Nepatřila ani Galorňanům ani křehkým bohům. Nijak se nepodobala ani

kostkám, které používali Taštermanové.

Musí se rozhodnout. Ignorovat, nebo prozkoumat?

Bylo to těžké rozhodování a Fen-Qast spotřeboval bolestně velké množství hormonu kašphechu. Ignorovat znamenalo pokračovat jistou cestou na astroport. Prozkoumat mohlo znamenat, že nějak využije nečekanou situaci ve svůj prospěch.

Fen-Qast se rozhodl pro druhou možnost. Opatrně se kradl k místu přistání. Pociťoval obrovskou zvědavost. Co to asi bude za inteligenci v tomhle vraku, určeném do šrotu? Kdo byl ochoten letět v něčem takovém na zakázanou planetu?

Odpověď se dostavila rychleji, než očekával. Nemusel ji hledat, stál jí takříkajíc tváří v tvář.

Z křoví se vyloupily dvě postavy. Odpovídaly široce rozšířenému základnímu humanoidnímu typu. Těla cizinců chránily černé skafandry.

Fen-Qast bezděky pomyslel na popis národa Centrifaaalů, který tak nějak souhlasil s těmito dvěma. Ale jen zhruba, nikoli úplně: na hlavách měli tmavé houštiny ochlupení, jaké Centrifaaalové údajně neměli, a místo lisí měli ti cizinci knoflíkovité oči.

Ti dva se na okamžik zastavili. Patrně byli překvapeni stejně jako Fen-Qast.

Potom jeden otevřel útvary na spodní části hlavy. Vycházely z něj podivné zvuky. Zněly sice známě, ale nesly se v cizí tónině.

Fen-Qast pozorně naslouchal. Ta slova znal. Bylo to standardní goo.

Jedna z těch bytostí říkala: „Jmenuji se Perry Rhodan. Přicházím v míru.“

Tašterman to vzal se zmatkem na vědomí. Co má znamenat mír, nevěděl, protože mezi inteligentními živočichy neexistoval-

lo k „míru“ žádné antonymum. Informace se tedy zdála přebytná.

O detaily se mohl starat později. Nejdříve musel zjistit, zda je cizinec ochoten rozhodovat. A to rozhodovat tak, aby Fen-Qast ušetřil kašpdech.

„Zdravím tě, Perry Rhodane,“ pravil vypočítavě. „Podřizuji se plně a naprosto tvým rozkazům.“

4.

Galorňané!

„To je ale vedro, Perry!“

„Tlust'ochu, nenaříkej!“

Bylo třicet ve stínu a extrémně vlhký vzduch. Každý krok věděl po podivně houpavém podkladu, který připomínal tuhnoucí lepidlo.

Před námi se táhla pustá bažina hnědých a nažloutlých odstínů. Převládaly křovina-té ostrůvky a mezi nimi pružná půda porostlá bylinami. Ustavičně jsem registroval nějaké pohyby, přeskakování z jednoho ostrůvku vegetace na druhý. Usoudil jsem, že se nejedná o nebezpečná zvířata. Aspoň to na nás neútočilo.

Pod TRONTTEREM jsme se zastavili. My, tedy Bully a já a k tomu třináct z patnácti Centrifaaalů. Všichni měli skafandry, nikdo bažině příliš nedůvěřoval.

Takže tohle by měla být vlast Taštermanů? Bez měst a bez techniky? Je-li tomu skutečně tak, jak je potom možné, že se takový národ dostal do vesmíru?

„Navrhují utvořit rojnici,“ řekl jsem nahlas, aby mě slyšeli všichni. „Vydáme se nějakým směrem a prozkoumáme vše, co nalezneme. Někaké námitky?“ - Rozhlédl jsem se, chvíli jsem spočinul pohledem na A-Califormovi, potom jsme se bez námitek vydali na sever. Vzdálenost mezi jednotlivci představovala zhruba deset metrů. Takhle prozkoumáme docela slušný úsek.

Cílem přistávacího komanda byl astro-port. Jen tak můžeme najít kostky, které nás zajímají. Ale než se vydáme na astroport, bylo rozumné se co nejvíce seznámit s Taš-Termem. Nejen rozumné, uvažoval jsem, ale vzhledem k pravěké technice, s níž jsme pracovali, přímo životně nezbytné.

To vše byla zatraceně dlouhá historie. Už týdny a měsíce jsme pátrali. Chtěli jsme najít onen tajemný národ Galorňanů.

Galorňané platili v Plantagu za stínové vládce. To oni v galaxii nařídili mír - a udržovali ho. Navíc jako jediní měli neomezený přístup na Most do nekonečna.

Most byl naším cílem. Bully a já jsme v Plantagu ztroskotali. Pokud jsme se chtěli vrátit na Most a do Sluneční soustavy, potřebovali, jsme pomoc Galorňanů. A to jednoho zvláštního Galorňana jménem Ce Rhionton, jemuž se říkalo druhý posel Thoregonu.

Ce Rhionton nám měl pomoci proti Foremonovi, strážci, který nám bránil v přístupu na Most.

Ce Rhionton a Galorňané žili poblíže centra této galaxie, v Pentrickém temném oblaku. Se staříčkým TRONTTEREM jsme urazili pěkný kus cesty, ale nakonec jsme kapitulovali před pláštěm prachu, který obklopoval vnitřek oblaku.

Pentrický mrak se zdál neprostupný. Zpočátku jsme si to mysleli, ale pak jsme sledovali technicky zpozdilé kostky. Ty to zvládly. Vlétaly a vylétaly, jak se jim zamlouvalo.

Proč? To jsme nevěděli. Nebyli bychom však Pozemšťany, kdybychom se nepokusili přijít tomu na kloub.

Kostky nás přivedl* až na tuto planetu, do bažin Taš-Ter-mu.

Jestliže se nám nepodaří přijít na tajemství kostek, pak už nevím co dál.

Jen klid a nebuď netrpělivý, říkal jsem si. Nejdřív průzkum a potom rozhodné kroky. Když jsem však viděl před sebou bažiny a na nich nic zvláštního, začínal jsem o ně-

jakém smyslu průzkumu pochybovat. Nač asi tak můžeme přijít? Na mech a dějící keře.

Deset metrů přede mnou se pak něco stalo. Bully krátce vykřikl a zapadl do půli lýtek do bahna. Zamlaskalo to.

„Hej...”

Až po kolena, po pás, do půli trupu. Bezmocně dvakrát třikrát zamáchal rukama, vystříklo bahno. Hlava a ruce zmizely jako poslední. Bažina se nad ním uzavřela v chvějící se masu. Můj nejstarší přítel beze stopy zmizel.

„Bully!” •

Vrhl jsem se vpřed. A-Caliform a E-Emergen to rovněž zaznamenali. Dostali jsme se na místo neštěstí současně - a současně jsme se zastavili, protože nám půda povolila pod nohama.

Uskočili jsme. Bylo mi jasné, že se pohybujeme nad vodou, že se kdykoli a všude můžeme ponořit.

„Bully, slyšíš mě?” volal jsem vysílačkou.

Zvuk, který mi odpověděl, zněl zhruba takto: „Brrghggll.”

Bažina se zachvěla tlumenou explozí.

Bully vyletěl ze zrádné země jako střela. Vynesl ho nahoru hotový sloup ohně. Celý byl zapatlaný od bahna.

Ruce mu spočívaly na řízení, nekoordinovaně sebou škubaly a zmateně ohmatávali opasek.

„Bully, slyšíš mě?”

„Ggglll.”

Tlustouch se začal ve vzduchu zmítat. Stoupal stále výš, sice pomaleji, ale pořád dost rychle.

Pochopil jsem, že naprosto ztratil orientaci. Zapnul jsem zádový pohon a vyrazil za ním. Ukázalo se, že sledovat jeho nepředvídatelné manévry není jen tak.

Nakonec se mi ho podařilo chytit za levou nohu. Nepouštěl jsem a bylo mi jedno, jak a kam tlustouch řídí.

Ochaboval. Vší silou jsem ho strhl k sobě. Obepjal jsem ho nohama, takže mi nemohl uniknout, a trhl jsem za uzávěr přilby.

Vyřinul se na mě příval kaše. Přilba a skafandr byly zjevně plné bahna. Když ho to táhlo dolů, musel mu natéct celý skafandr. Pak zavřel přilbu, na poslední chvíli zažehl trysky na zádech a od té doby se už jen zmítal.

„Bully!”

Nebyl mrtev; pouze ztratil orientaci. Něco se mu dostalo do plic. Patrně nějaká chemická látka, která mu vyřadila myšlení.

„Bully! Slyšíš mě, Reginalde Bulle?”

Zabahněný obličej sebou škubal. Exhibovali jsme se sto metrů nad zemí.

Bylo mi jasné, že takhle přistát nemůžeme. Soustředil jsem se na to, abych udržoval stále stejnou vzdálenost od země.

Konečně Bully otevřel oči. Buněčný aktivátor se pustil do boje s jedem.

Uplynulo několik sekund, pak se pohled vyjasnil. Bully vyplivl aspoň půl litru bahna. Nebyl mocen slova, ale začínal uvažovat, což se projevilo tím, že dal ruce pryč od řízení. Navedl jsem nás na zem a nespouštěl jsem z něj oči.

Po přistání se zhroutil. Centrifaaalové se kolem nás seběhli. Dívali se na nás jako na nějakou senzaci středního rázu. Tento druh vzdušného boje v míru Plantaga neznali.

„...přece nemůže...”

„Co se to tam nahoře stalo...”

„... nikdy předtím něco takového... -A to jsem si myslel, že ti dva už nikdy...”

Vztekle jsem se rozhlédl a oni umkli.

„Co je mu?” zeptal se A-Caliform.

„Otrava,” odpověděl jsem. „Musíme si dávat pozor. Něco je v téhle bažině vysoce toxické. Vy Centrifaaalové byste to s nejvyšší pravděpodobností nepřežili.”

„Proč myslíš?” pohoršil se A-Caliform. „Nevíš o našem metabolismu zas tolik, abys mohl takhle soudit.”

A T-Legiaaw, Centrifaaal s nápadně silnou lištou, dodal: „Reginald Bull přece žije. Co by na tom tedy bylo nebezpečného?”

„Jedem Bullyho nezabiješ! Ale to by bylo dlouhé ti to vyprávět... Radši mi věř, bude to jednodušší. Reakce ale nasvědčuje tomu, že máme proti sobě zatraceně záluďnou věc.”

Centrifaaalové se nedůvěřivě dívali na zem. Smrti se nebáli, ale očividně měli sírách z utrpení, které s sebou otrava přinášela. Nadšení z přistání bylo pryč a místo něho se vkrádalo zděšení.

Po půlhodině se Bully poněkud vzpamatoval.

„Nazdar, potápěči,” pozdravil jsem ho. „Vítej mezi živými.”

Podíval se na mě přimhouřenýma očima. Ten pohled jsem znal, svědčil o silných bolestech hlavy. „To bylo jen taktak, co?”

„Radši nám řekni, co se přesně stalo.”

„Rád, kdybych si to pamatoval,"

Reginald Bull se začal soukat ze skafandru. Pomohl jsem mu ho rozepnout na zádech.

Očistili jsme součásti od bahna, jak to jen šlo. To svinstvo se dostalo prakticky všude.

„A najednou byla pode mnou díra," řekl Bull. „Jakmile mi v ní uvízly nohy, už jsem se nemohl pohybovat. Táhlo mě to dolů. A zbytek je instinkt. Nedostával se mi vzduch. To bahno je jako cement. Nejdřív jsem si zavřel přilbu, pochopitelně příliš pozdě, protože ten sajrajt mi už natekl do skafandru. Pak jsem přidal plyn."

„A proč jsi to bahno polykal?"

„Těžko říct. . . " Tlust'och se zarazil, popadl se za čelo a potřásl hlavou. „Ještě vím, že jsem zadržoval dech. Pak jsem cítil cosi jako nutkání. Nemohl jsem se tomu ubránit. Klidně bych vydržel dál, ale najednou jsem otevřel pusu."

Podívali jsme se na sebe a potom jsme se otočili k TRONTTERU, který se tyčil půl kilometru od nás.

„Tak co, A-Califorme?" zeptal jsem se. „Budeme pokračovat v průzkumu, nebo se vrátíme?"

„Já bych pokračoval," prohlásil vůdce

Centrifaaalů. „Zavřeme si přilby a budeme v bezpečí."

„V pořádku. A co ty, Bully? Nechceš se v TRONTTERU důkladně očistit?"

Tlust'och se zašklebil. „Co tě nemá! Kdy-by Bullyho zastavila troška bahna, pak vrátí aktivátor."

Uzavřeli jsme přilby, vytvořili znovu desetimetrové rozesupy a rojnice pokračovala dál k severu.

Registrovali jsme každický detail. Při bližším pohledu už nám bažiny nepřipadaly tak pusté jako zpočátku.

Naopak, sledovali jsme složité soužití mnoha druhů. Někteří tvorové vypadali jako krabi s klepety, jiní zas připomínali krtky, ale měli nohy jako kachny, a jakmile zpozorovali vetřelce, nořili se do bahna.

Dokonce i ve zdánlivě mrtvých předmětech byl život, v urvaných větvích i v kusech bahna, které se měnily v tvory hbité jako lasičky, jakmile jsme se k nim trochu přiblížili.

E-Emergen, T-Legiaw a K-Fordes zapadli do bahna. Se zavřenými přilbami byla hračka je zase osvobodit.

Sbírali jsme zkušenosti, na které místa se šlápnout dá a kterým je lepší se vyhnout.

Když jsme urazili něco ke čtyřem kilometrům, A-Caliform se zčistajasna zastavil. Po něm i Reginald Bull.

Za křovinami, které se mi postavily do cesty, trčel ze země ztrouchnivělý kmen nebo pařez. Ta věc byla vysoká necelý metr a měla vrásčitou, šedě mramorovanou kůru.

Nejdřív jsem nechápal, proč se ti dva zastavili, ale pak jsem zaznamenal pohyb. Z kmene se vyplazilo cosi jako liána a krátce nato další. Nakonec ty liány provedly cosi, co by se s trochou fantazie dalo označit za mávnutí.

„Tašterman," konstatoval jsem. „Takže je to pravda. Tohle je jejich vlast."

Přes mikrofon mi zněl hlas bezbarvě a stejně bezbarvě jsem vnímal Bullyho od-poved': „Zpozoroval nás, ale myslím, že jen nás dva."

„Máš pravdu."

Dal jsem A-Califormovi a ostatním znamení, aby zůstali na místě. Nemělo smysl domorodce polekat. I když...

Přece si nemohl nevšimnout TRONTTERU. A že Taštermanové věděli, co jsou astronauti a kosmické lodě, o tom svědčil astroport, který nebyl odtud dál než sto kilometrů.

Ona bytost se k nám blížila na čtyřech podivných končetinách. Když se pohybovala, dělo se tak na biologické konstrukci, která připomínala otáčivý kříž pradávné židle od psacího stolu. Až na to, že tyhle nohy fungovaly mnohem lépe. Pro bažiny Taš-Termu přímo ideální.

Chodící pahýl působil mírumilovným dojmem. Takové bytosti jsem viděl už v Gaalu, v městě na pokraji Bazaltové nížiny na planetě Galornu. Nebyly agresivní.

„Jmenuji se Pěny Rhodan," řekl jsem, když jsme byli už jen kousek od sebe. „Přicházím v míru."

Tašterman odpověděl v goo: „Zdravím tě, Perry Rhodane. Podřizují se plně a naprosto tvým rozkazům."

Vzal jsem to na vědomí s jistým překvapením. Už jsem slyšel, že Taštermanové nemají vlastní iniciativu, ale setkat se s tím ve skutečnosti bylo něco úplně jiného.

„No... Možná bys nám skutečně mohl pomoci. Jak že se jmenuješ?"

„Jsem Fen-Qast."

„Dobrý den, Fen-Qaste. Můj společník se jmenuje Reginald Bull a je nás ještě víc. Prosím nelekej se, až vyjdou."

„Ne^ Už jsem si jich všiml. Jejich třináct."

„Správně."

Uvědomil jsem si, že Tašterman vnímá v bažinách snad všechno. Ta bytost jménem Fen-Qast se nám skutečně mohla hodit. Pokud se mi skutečně podřídí. Pouze jsem nechápal, proč by to dělal.

Než jsem se ho na to stačil zeptat, varoval mě jakýsi zvuk. Identifikoval jsem vzdálený hvizd z oblohy.

Připomínalo to zvuk lodi.

„Perry!" ' Podíval jsem se, kam Bully ukazuje.

„Díky. Už to taky vidím."

Onen objekt byl velice malý. Mel bílý plášť a tvar vejce.

„Galorská loď!" výkřik! Bully. „Tak se mi zdá, že konečně máme štěstí."

Centrifaaalové vydávali vzrušené zvuky, které translátor nepřeváděl do interkosmu. A-Caliform a ostatní ukazovali na oblohu, sledovali dráhu vejce - až bylo nade vši pochybu jasné, že Galorňané letí k TRONTTERU.

„Všimli si nás," řekl A-Caliform. „Nic lepšího se nám stát nemohlo. Už je nemusíme hledat." Vůdce Centrifaalů už chtěl zapnout létací agregát, ale tu mi do oka padla taková rušivá maličkost. Zvedl jsem paži. „Stop!" zavelel jsem. „Nic nezapínat!" Můj hlas nestrpěl odpor.

„Co je, Perry Rhodane? Urazili jsme 33 000 světelných let, našli jsme Pentrický oblak a doletěli až sem. Jen proto, abychom našli Galorňany. Teď jsou tady a ty se chceš před nimi skrývat?"

„To vám není nic podezřelé?" zeptal jsem se napjatě.

„Ne."

„Plášť té lodi se modravě leskne."

„No a?"

„Ale před chvílí byla ještě bílá. Nahoře někdo zapnul modrý ochranný štít, A-Califorme." Člověk by na jeho místě zbledl. A-Caliform pouze ztuhl a nespouštěl z vejce oči.

„To jako myslíš, že na TRONTTER útočí?"

„Nevím. Kdo má dobré úmysly, nepotřebuje štít. Ale to brzy zjistíme. Musíme se tam připlížit co nejnepatrněji. Doufejme, že B-Logos a C-Logos neprovedou nějakou hloupost. - Jasně? Desetimetrové rozestupy a kryt se!"

Už jsem se chtěl vydat k TRONTTERU, ale tu mě Bully popadl za rameno.

„Moment, Perry. A co tady s tím?" Ukázal na živoucí pařez, který dál čekal na odpověď. Nezapomněl jsem na něj, pouze jsem se nerozhodl. Obrátil jsem se k Taštermanovi a řekl: „Fen-Qaste, přijímáme tvou nabídku. Pojď laskavě s námi. Pohybuj se stále v mé blízkosti. Popovídáme si později."

„Děkuji," odvětil pařez zdvořile. Zřejmě se mu dostalo dobrého vychování.

Rychle jsme postupovali k TRONTTERU.

Galornská loď se vznášela nepříliš vysoko nad ním. Co se v pyramidě dělo, těžko říct. B-Logos a C-Logos na nás nereagovali, i když znali naši frekvenci.

Proč? To nikdo nevěděl. Vydal jsem však pro jistotu rozkaz, aby se nikdo nepokoušel navazovat s nimi spojení. Centrifaaalové dvakrát zapadli do zrádného bahna. Nejdřív B-Zagristas, po něm to postihlo slabého D-Underbaje. Trysky jsme v žádném případě nesměli použít. Vytáhnout je ručně nám dalo zabrat.

Požádal jsem Fen-Qasta, který zde vyrostl, aby pro nás dělal něco jako zvěda. Tašterman se úkolu ujal s radostí. Utvořili jsme dlouhou řadu, všech patnáct za sebou jako husy, a k další nehodě už nedošlo.

Půl kilometru od TRONTTERU jsme se zastavili a skryli se za křovinami.

Měli jsme skvělý výhled. Galornská loď se vznášela nad pyramidou a obklopoval ji ochranný štít.

Z TRONTTERU vyletěly tři osoby. B-Logos, C-Logos, oba naprosto nehybní - a podivný humanoid s plachtovitými ušima a veliký jen metr čtyřicet.

To nebyl v žádném případě Galorňan.

„Foremon!" zvolali jsme s Bullym jako jeden muž.

A-Caliform a ostatní vydávali udivené zvuky. Zatím znali strážce Foremona jen z našeho vyprávění. Malý humanoid a dvojčata vlétli do galotanské lodi.

Ještě že jsem byl nevěřivý. Je ve hvězdách, jak se ten strážce z Bazaltové nížiny dostal ke galornské lodi a jak nás vysledoval až na Taš~Term.

„Co tady k čertu chce?" žasl Bully.

„Co asi? Hledá nás."

„Myslíš, že dvojčata zabil?"

„Ne, tím by se připravil o zdroj informací."

Jakmile dáme o sobě vědět, jsme mrtví. Foremon tentokrát disponoval děsivým mocenským prostředkem-a nebude váhat.

A to jsme si mysleli, že jsme se ho už zbavili. Jeden myslel a... Znáte to.

Radili jsme se s A-Califormem co dál. Nemohli jsme v tom B-Logose a C-Logos nechat.

„Foremon se určitě pokusí z nich vymáčet, co se dá," uvažoval Bull. „Ani by mě nepřekvapilo, kdyby je mučil.

„Stejně z nich nic nedostane," pravil přesvědčeně A-Caliform. „B-Logos ani C-Logos své přátele nezrazují."

„Kdo ví?" odpověděl jsem. „Foremon má třeba zvláštní možnosti."

„Co tím chceš říct, Perry Rhodane?"

„Vůbec nic. Musíme počkat na vhodnou příležitost."

Jenže ta nepřicházela. Místo toho došlo přesně k takové katastrofě, jaké jsem se obával.

Z těla galornské lodi vyšel pronikavě jasný paprsek.

Fen-Qast vyděšeně vykřikl, Centrifaaalové vyskočili ze křoví a kašlali na krytí.

„K zemi!" zavelel Reginald Bull a Centrifaaalové opět zalezli.

Několikrát jsem polkl. Foremon udělal přesně to, co bych v jeho situaci udělal já. Termická salva vjela přímo do trupu TRONTTERU.

O několik vteřin později se pyramida nadula v kouli bílého ohně. V centru výbuchu byla taková teplota, že se ani nerozletěly trosky. Pochopil jsem, že explodoval reaktor.

TRONTTER byl zničen a my zůstali trčet na planetě.

5.

Pohřeb

Foremon odtáhl oba zajaté Centrifaaaly do PEGOOMU. Galornská loď nebyla delší než 38 metrů, nedostatek místa se poprvé ukázal jako vážný problém, neměl zajatce kam dát.

Před servisními stroji nechal vyklidit komůrku na náhradní díly. Na šesti metrech čtverečních dal rozložit rohože, které měly Centrifaaalům sloužit jako lůžka.

Zbývalo už jen vyřešit problém, jak ty dva zase probrat k vědomí. Jestliže chce Rho-dana v dohledné době najít, musí Centrifaaaly co nejrychleji vyslechnout.

V paměti palubního mozku našel podrobné informace o centřifaalské fyziologii. Podle nich dal uvařit oživující koktejl a vstříknout ho zajatcům do svalů. Podle mozku by se měli probrat za třicet minut.

Foremon uzavřel komoru, deklaroval Centrifaaaly jako osoby neoprávněné vydávat rozkazy - a odebral se na můstek.

Na obrazovkách jasně viděl pyramidu. Podle protokolů se nic nepohnulo. Nikdo se nepokoušel k TRONTTERU přiblížit.

Dal na pyramidu namířit termoděla. Výzbroj galornské lodi vlastně sloužila pouze k obraně před asteroidy a podobně. Tentokrát je strážce nasadil k cílenému ničení.

Několikrát vypálil, dokud nezasáhl hlavní reaktor TRONTTERU. Pyramida zanikla v oslnivé explozi a nezůstaly po ní ani trosky.

Pro Foremona to mělo nesmírnou výhodu. Bezpečně věděl, že se ti dva tam někde schovávají. Nevěděl, co v těch bažínách pohledávají, ale zánikem TRONTTERU měl zaručeno, že už odsud neuniknou ani náhodou.

Stačilo si jen počkat. Věděl, že vrazi Čtvrtého posla Thoregonu se určitě nespokojí s tím, aby trvale zůstali na Taš-Termu. Lidé jako oni mají jistý význam. Mívají vliv na kosmické procesy. Nehodí se na nějaké trosečníky. Rozhodně ne na delší čas.

Foremon nařídil všechny lokátory PEGOOMU na bažiny. Žádná reakce, žádná výchylka ručiček. Ani to neočekával.

Věděl, že se Rhodan a Bull nevzdají bez boje. Explozi TRONTTERU určitě zaznamenají. Byli by hloupí, kdyby právě v tomto okamžiku používali nějaké agregáty vyzařující energii.

Strážce se zpočátku spoléhal na zajatce. Doufal, že se už probrali a že je bude moci vyslechnout.

Zakryt stínovým polem vstoupil do cely.

Zajatci byli při vědomí. Sice se ještě nemohli pohybovat, ale spatřili stín a reagovali na jeho přítomnost.

„Jmenuji se Foremon,“ řekl strážce. „Zajal jsem vás, protože jste ve společnosti dvou individuí jménem Perry Rhodan a Reginald Bull. Já ta dvě individua hledám.“

Bez odpovědi. Centřifaalové nereagovali, ani když jim dopřál dostatek času. Zkrátka a jednoduše ho ignorovali.

„Nejsem vaším nepřitelem,“ dodal. „Pro mě jste pod ochranou míru Plantaga. Každopádně vám neublížím.“

Jakmile tohle vyřídíme, odvezu vás a vaše druhy nazpátek do soustavy Centřiffu.“

I nadále vládlo mlčení. Potom se jeden Centřifaal zeptal: „A co nám chceš?“

„Abyste mi řekli, kde najdu Perryho Rho-dana.“

„To ti neřekneme.“

„Mohu z toho vyvozovat, že byste ale mohli?“ zeptal se číhavě, „Při troše dobré vůle?“

„Můžeš si z toho vyvozovat, co chceš.“

„Kam šel Rhodan? Je v bažínách?“

„Nenechali jsme se Galorňany shiftovat jen proto, abychom pak zradili naše přátele nějakému Galorňanovi!“

„Jak se jmenujete?“

„Nenamáhej se.“

Foremon položil ještě moře otázek, ale nedostal jedinou odpověď.

Sledoval, jak jsou Centřifaalové stále pohyblivější, jak postupně překonávají paralýzu. Dávali si však pozor na jakýkoli nápadný pohyb. Kdyby měl co do činění s normálními Centřifaaly, byl by stále připraven na útok.

V tomto případě však stál proti dvěma shiftovaným osobám. Zaručeně nejsou na nějaký útok dostatečně agresivní.

„Máte půl hodiny,“ oznámil. „Uvažujte prosím o svém vztahu k Perrymu Rhodanovi a Reginaldu Bullovi. Ti dva jsou zločinci nejhrubšího zrna. Je mou i vaší povinností stáhnout je z oběhu!“

Na ta slova opustil komoru. Když si Četl o centřifaalské fyziologii, narazil na křížové odkazy, na něž se chtěl pořádně podívat, protože usoudil, že by se mu mohly hodit.

Palubní počítač měl dostatek dat nejen o těle bytostí, ale i o jejich mozku a myšlenkových procesech.

S potřebnými přístroji je lze ovlivnit. Strážce hledal. Galorňané byli považováni za pány Plantaga. To

znamenal, že mají i odpovídající možnosti ovlivňování. Kdo se nechtěl uchylovat k tupé moci pomocí zbraní, vyvinul možnosti jako je shifting, který jak známo zbavil jakoukoli bytost agresivních složek chování. Ale musí tu být ještě něco. Něco, co ovlivní bytost šetrněji.

Foremon se nemýlil.

PEGOOM měl přístroj, který by se nepřesně dal označit jako „psychický zářič“. Při troše štěstí se jím dal odpor Centrifaaľů značně snížit.

Foremon dal příkaz, aby se zářič zaměřil na komoru. Podle dat, která měl k dispozici, měl Centrifaaľům oslabit vůli.

Po půlhodině se vrátil k zajatcům. Nalezl je skoro ve stejném stavu jako prve. Leželi s otevřenými ústy. Když je spatřil, měl nedobrý pocit.

„Jak je vám?“ zeptal se.

„Velice Špatně.“

„A proč?“

„Ty to víš velice dobře, Galorňane. Znášilňuješ nás.“

„Pouze potřebuji informace, které mi nechcete dobrovolně vydat.“

„Dej s tím pokoj! Nesneseme to!“

Foremonovi jich bylo líto, ale musel pamatovat na smrt Čtvrtého posla Thoregonu.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se znovu.

„B-Logos,“ odpověděl první.

„C-Logos,“ ozval se druhý.

„Kde jsou Rhodan a Bull?“

„To... to neřekneme.“

„Kde jsou ostatní z vašeho klanu.“

„Jsou... ne.“

„Kdo je vůdcem vašeho klanu?“

„A-Caliform.“

„Chci s ním mluvit. Kde je?“

„S Rhodanem,“ zněla pohotová odpověď.

„A kde je Rhodan?“

„To ti říct nemůžeme. Trápíš nás. Už jsi nás shiftoval. Nech toho! Nemáš na to právo!“

Rozhodl se, že se nechá ještě trochu uležet. B-Logos a C-Logos skutečně začínali reagovat. Stačí ještě půlhodina a řeknou vše, co potřebuje.

Nepovažoval za nutné vysvětlovat jim, že není Galorňan a že s jejich shiftingem nemá nic společného.

Uzavřel komoru, pustil znovu psychozářič a připravil se pro nastávající úkoly.

Vykoupal se v bílém světle. Organický akumulátor se mu nabil. V duchu mu vyvstal obraz planety Galornu, světa pod Galornskou hvězdou s Bazaltovou nížinou * as hřibovitým útvarem uprostřed.

Tam končil Most do nekonečna... Přál si, aby tam teď byl. Zmorfoval by si bazalt v lůžko. Silou ducha by si zřídil kamenný hrad. Pak by padl a vyprázdnil si hlavu, až by v ní nezůstala jediná myšlenka.

Foremon otevřel dveře v radostném očekávání, ale byl krutě zklamán.

Místo 'dvou Centrifaaľů, kteří měli ležet na rohožích naplň mentálně omámení, ho čekala orgie ve žluté.

Nějakou chvíli mu trvalo, než se vzpamatoval ze zděšení. Foremon nebyl teplo-krevná bytost. Jeho základní struktura byla minerální, proto se ve fyziologických procesech Centrifaaľů vyznal jen povrchně.

Ale to, co před sebou viděl, byla jednoznačně krev, a to ve velkém množství, spousta litrů.

B-Logos a C-Logos leželi každý v jednom koutě komory, zhroucení a beze známek života. Jejich pravé ruce, jak si Foremon vzpomínal, byly vyzbrojeny sedmi ostrými nehty. Otvory v jejich tělech odpovídaly přesně těm nehtům.

Nejdřív ho napadlo, že se pobili. Potom však pochopil, že spáchali sebevraždu. Stříkance krve svědčily o tom, že umřeli ve značných bolestech.

Jak je to jen možné? Strážci se podlomila kolena. Za tohle je odpovědný on. Psychozářičem je patrně vystavil takovému tlaku, že radši zvolili smrt, než aby mu o Rhodanovi a Bullovi řekli jediné slůvko.

„To jsem nechtěl,“ řekl, i když ho už nemohli slyšet. „To ne.“

Foremon udělal v honbě za vrahy poprvé chybu, kterou si nedokázal sám před sebou omluvit. Přesto však smrt Čtvrtého posla Thoregonu přesahovala vše. V jeho očích měl Thoregon takový význam, že musel přinést jakoukoli - skutečně jakoukoli! - oběť.

K tomu patřili i ti dva Centrifaaľové. Ztratil nevinnost. Aby dostal Rhodana a Bulla do rukou, klidně by obětoval i vlastní život.

Nevěděl, jak Centrifaaľové odstraňují mrtvá těla. Počítač mu na to nedokázal odpovědět. Rozhodl se tedy pro běžný pohřeb a doufal, že tak důstojně vyjde vstříc cent-, rifaalským zvykům.

Dal vyrobit dvě uzavíratelné truhly a do nich uložit mrtvoly. Se dvěma roboty pak vystoupil na planetu.

Těžké rakve se nořily do bažiny skoro samy. Roboti přesto vypálili do země asi metrovou jámu, vsunuli do ní truhly a zakryli je bahnem.

Těkal pohledem kolem sebe, bažina byla prakticky nepřehledná. Mohli se skrývat za každým keřem, skupinou stromů, v každé prohlubni.

Najde je? Dost o tom pochyboval, což mu však nedávalo právo vzdát se.

Vrátil se na PEGOOM. Bylo docela možné, že pyramida vysadila někde jinde.

Ne...

Sázel vše na to, že tomu tak není. Rhodan a Bull jsou někde poblíž, byl si tím jaksi instinktivně jist. Ale jak je najít? Určitě nebudou tak hloupí, aby se prozradili vyzařováním energie.

Infrazaměřovače mu tady rovněž nepomohou, protože ve venkovním vedru nerozliší teplotu živých bytostí od bažinatého terénu. Na individuální lokaci může rovněž zapomenout, v těchto bažinách je života habaděj.

Galornské přístroje nerozlišovaly mezi inteligentním a živočišným životem.

Jedině že by se zachytil materiálu. Vrazi a Centrifugalové si určitě vzali skafandry. Bude-li pečlivý, když se k nim dostane dostatečně nablízko, jistě mu obleky neujdou.

Začal létat ve stále se zvětšujících kruzích kolem místa přistání TRONTTE-RU.

Zakrátko měl štěstí. Materiální lokátory mu oznámily patnáct zdrojů vysoce organizované hmoty. Složení materiálu svědčilo o skafandrech. Navíc tu bylo nepatrné zbytkové záření, patrně z vypnutých mikroreaktorů. Byl si jist, že Rhodana a Bulla konečně našel. Teď už jen zbývalo oddělit Pozemšťany od Centrifugalů.

6.

Oděvní problémy

Nebylo snadné dívat se na zánik TRONTTERU. Pohled na výbuch mě na okamžik šokoval. Nicméně jsem zareagoval rychleji než ostatní.

„Kryjte se!“ vykřikl jsem. „K zemi!“

Napůl jsme zapadli do břečky a nad námi se přehnala tlaková vlna. Když jsme opět zvedli hlavy, snesl se na nás déšť bahna. Otřel jsem si průzor přilby. Ztráty jsme neměli. A-Caliform, Bully, E-Emergen, K-Fordes... Jsme všichni.

„Kde je ten pahejl?“ zeptal se najednou Bully.

„Fen-Qast? To nevím.“

Znepokojeně jsem se ohlížel, ale po Taštermanovi jako by se slehla zem. Neměl skafandr. Možná zahynul výbuchem. Jenže kde je pak jeho mrtvola?

Začali jsme hledat. A tu z bažiny vylézal pahýl stromu.

„Už je po všem, Perry Rhodane?“ zeptal se Tašterman.

„Ano, Fen-Qaste.“

„A co mám teď dělat?“

„To musíš vědět sám.“

Má odpověď ho z nepochopitelných důvodů znervóznila. Lianovité paže neklidně po vyjely.

„Perry Rhodane, já potřebuji odpověď.“

„Nu dobrá...“ Nevěděl jsem, co si o tom mám myslet, a tak jsem řekl: „I nadále se budeš držet v mé blízkosti, Fen-Qaste. Možná budu potřebovat tvou pomoc. Ale ne teď. Momentálně máme důležitější věci.“

„Děkuji, Perry Rhodane. To jsem pochopil.“

V úkrytu jsme debatovali, jak se dostat strážci Bazaltové nížiny na kobytku. Všechny návrhy ztroskotaly na jednom bodě: Foremon má galorskou loď a my jen Špinavé skafandry.

Jedině se dát zajmout. Kdybychom se dostali do lodi, mohli bychom pak na Foremona zaútočit.

Takový návrh jsem odmítl. Nebyla zde záruka, že nás chce zajmout. Stejně dobře nás může rovnou odstřelit.

Ale než jsme dospěli k nějakému rozhodnutí, na galorské lodi se začalo něco dít. Z otvoru se snesla nákladní plošina. Viděl jsem Foremona, dva roboty a dvě protáhlé bedny.

„Co v nich asi může být?“ dumal Reginald Bull.

„Nemám tuchy.“

Chvilí jsem si pohrával s myšlenkou, že na Foremona zaútočíme, příležitost byla jedinečná. Ale nakonec jsem se i v tomto případě rozhodl negativně. Nikdo nepočítal s tím, že strážce skutečně letí sám. Zbytek posádky by nás v okamžiku útoku odstřelil z lodí.

Strážce dal robotům příkaz, aby vypálili do bahna jámu. Do ní spustili bedny, potom se plošina s roboty a Foremonem vrátila do lodi.

„Něco schovali,“ uvažoval Reginald Bull. „Ale co sakra?“

„Zeptej se mě prosím na něco lehčího.“

„Dobrá. Co bude dál?“

„To určuje Foremon. Musíme vycházet z toho, že má ještě něco za lubem. Možná v tom hrají roli ty bedny.“

To se mi potvrdilo mnohem dříve, než mi bylo milo. Galorská loď se trochu vznesla, asi na dvě stě metrů, a začala pomalu kroužit nad místem, kde stával TRONT-TER.

Průměr kruhů ustavičně narůstal. Ve spirále prohledávala okolí a automaticky se k nám blížila.

Bully zaklel.

„Co má tohle znamenat?“ ozval se A-Caliform.

„Řekl bych, že nás hledá,“ odpověděl jsem chmurně.

„A proč tady stojíš tak klidně?“

„Přemýšlím. Utéct nemůžeme. Nemůžeme ani uletět. To by nás dostal hned.“

„A co kdybychom se ponořili do bažiny?“

„To ne, A-Califorme. Tím se mu sice ztratíme z očí, ale jeho lokátory nás stejně najdou.“

„Takové lokátory neexistují,“ namítl vůdce Centrifaaalů. „Bez chemické nebo fyzikální analýzy se nedají látky rozlišit. A určitě ne z dvousetmetrové výšky. Jestliže vypneme všechny agregáty, nic se nám nestane.“

Zavrtěl jsem hlavou, i když můj protějšek gesto nechápal.

„To je omyl. Rád věřím, že Centrifaaalové takové lokátory nemají. Ale Foremon je určitě má.“

„No a co pak?“

Se sevřenými rty jsem upíral pohled na vznášející se vejce. Potom jsem otevřel přilbu.

„Svlékne si skafandry,“ řekl jsem nahlas, aby mě slyšeli všichni. „A prosím co nejrychleji! Loď se přibližuje stále víc. Nikdo si u sebe nenechá jediný přístroj, jasný?“

Odpovědělo mi souhlasné bručení.

Horem pádem jsem se svlékl a tím jsem Centrifaaaly přesvědčil. Za necelou půlminutu jsme tam všichni stáli ve všedním oděvu. Reginald a já v khaki oblecích, které jsme měli při odchodu z Trokanu. Centrifaaalové zase v Černých přiléhavých overalech. Pouze A-Caliform byl v Šedém.

Galornská loď opisovala kruh a přibližovala se. Tiše, až to vzbuzovalo strach.

„Hotoví?“ křikl jsem.

Bully přikývl, Centrifaaalové opět jen zabručeli.

Za pět minut je vejce na dosah, odhadoval jsem.

Otočil jsem se k vyčkávajícímu Taštermanovi. „Takže dobrá, Fen-Qaste. Chceš poslouchat mé příkazy. Je to tady. Už nemáme skafandry. Musíme projít bažinami a neutopit se. Veď nás, co nejrychleji můžeš.“

„Kterým směrem?“

Neklidně jsem se podíval na přibližující se vejce a řekl: „To je úplně jedno.“

Foremon se plně soustředil na skafandry. Příslušnou oblast zachytil do silového pole, aby mu nikdo neunikl.

PEGOOM začal klesat. Optikou si přitáhl skafandr, ale zjistil, že v tom bahně a kravinách je jasný pohled nemožný.

Ty černé skvrny, to jsou oni! Nevěděl, jakou barvu má centrifaaalský skafandr. Ale černá barva se na Taš-Termu přirozeně nevyskytovala. Z toho usoudil, že se jedná o umělé produkty.

Když PEGOOM klesl na sto metrů, nastaly první pochyby. Kvalita optiky byla dostatečná, aby rozlišila předměty na milimetr. Ano, byly to skafandry, každopádně jejich části. Foremon rozeznával výstrojní součástky, kompletní zádové agregáty s antigravem a primitivním pohonem - ale žádnou kompletní postavu.

A když loď skoro sedla na zem, přešlo tušení v jistotu. Rhodan a Bull už poblíž nebyli. Vrazi Čtvrtého posla Thoregonu mu opět unikli. Poutači pole neuvěznili živé bytosti, pouze jejich oděvy.

Další neúspěch vzal na vědomí s jistou hořkostí.

Možná jsou to teleportéři, uvažoval Foremon. Jestliže ano, pak nemá prakticky naději je dostat. Jenže to by určitě přešli do protiútku. Strážce si to nerad přiznával, ale vrazi byli vždy o krok před ním.

Přesto však udělali chybu. Skafandry tady v bažinách zanechali jen z jediného důvodu. Rhodan, Bull a Centrifaaalové ho jistě viděli, a to v okamžiku, když se vydal na průzkum bažin.

Pěšky se nemohli dostat daleko. Létací agregáty nebyly v provozu, to by je zachytily lokátory.

Zadal počítači, aby provedl kompletní optický průzkum okolí pěti kilometrů. Z toho důvodu vystoupal PEGOOM do výše deseti kilometrů.

Strážce sledoval na holografickém poli

mění se úseky krajiny. Nic se však nedělo. Nedokázal si to vysvětlit.

Uvažoval, že by palubními zbraněmi zničil celý úsek. Kdyby mel jistotu, že se poblíž kromě Rhodana a Bulla nenachází nikdo jiný, udělal by to bez sebemenšího váhání. Tady však byla skoro stoprocentní pravděpodobnost, že by zasáhl i Centrifaaaly a neurčitý počet Taštermanů.

Spokojil se s tím, co zatím dosáhl. Jeho pozice se objektivně vylepšila. Rhodan a Bull trčí na Taš-Termu, Žádný dopravní prostředek nemají. Pokud chtějí kdy planetu opustit, musí se dostat na jediný zdejší astroport.

Vzdálený byl zhruba sto kilometrů. Strážce nevěděl, zda takovou vzdálenost mohou bytosti jako Rhodan a Bull urazit, ještě k tomu bez výstroje a výzbroje. Nevyzval se příliš ve fyziologii teplokrevných.

Musel realisticky vycházet z toho, že jsou přizpůsobiví a že to dokážou. Jestliže se někdo dokázal vyhnout a uniknout lovcům s galornskou lodí, pak zvládne i sto kilometrů bažinami.

Skafandry a výstroj už napůl zapadly do bahna. Foremon je tam nesměl nechat. Termodělem změnil dvousetmetrovou vrstvu půdy ve strusku a s ní i skafandry. Vrazi se už pro ne nemusí vracet.

Foremon zamířil k astroportu. Tam si na ně počká. Strážce byl neskonale trpělivý. Vrazi nemají prakticky jinou možnost než mu vběhnout do náruče. Pokud nezahynou cestou. To by se mu nehodilo, protože by se nemohl přesvědčit o tom, že jsou skutečně mrtví.

„Teď,“ řekl hlas v goo.

„Jsi si naprosto jistý?“

„Ano, Pěny Rhodane.“

Chytil jsem se větve jednoho keře a po-vysunul se z bažiny. Ještě jsme zaznamenal vzdalující se obrys, stoupající do výšin a nabírající rychlost. Vejce letělo na jih k Taštermenskému astroportu.

„Je pryč!“ zavolal jsem. „Vylezte, jsme mimo nebezpečí.“

Pracně jsem se vymanil z bahna. Když jsem měl nohy venku, odrazil jsem se, zapadl opět o pár centimetrů a pak jsem se konečně dostal na pevnou zem.

Došli za mnou Centrifalové a nakonec i Bully.

A-Caliform spočítal své lidi, zjistil, že jich už není třináct, ale pouze dvanáct.

„Chybí D-Underbaj,“ prohlásil bezbarvým hlasem.

Vzpomínal jsem si na něj, byl z nich nejslabší. Ztratili jsme experta na centrifalské právo.

„Fen-Qaste. Dokážeš ho najít?“

„Zkusím to.“

K-Fordes, který byl prve vedle D-Underbaje, ukázal Taštermanovi místo, kde ho viděl naposled.

Fen-Qast se chvíli pohyboval po bažině, potom do ní zajel.

Za pět minut se opět vynořil, nechápal jsem, jak to dělá, že se nemusí ničím vytahovat.

V láonovitých pažích držel nehybné tělo. Byl to D-Underbaj a na první pohled mrtvý.

Tašterman přenesl tělo na pevnou zem, kde je vůdce klanu prohlédl a konstatoval: „Underbaj se neudusil.

Dýchací soustava neztuhla. Zato svalstvo -jako by mu něco poškodilo nervovou soustavu. Má bahno v krku, protože měl otevřená ústa. Smrt nastala, dřív než se stačil zadusit.“

Nechali jsme D-Underbaje opět zapadnout do bahna, jinou možnost jak odstranit tělo jsme stejně neměli.

A co dál? Místo, kde jsme zanechali skafandry, se změnilo ve spečenou hmotu. Tím byly skafandry vyřízeny.

„Perry?“

„Ano, Bully?“ zeptal jsem se trochu duchem mimo. „Co je?“

„Pamatuješ ty dvě bedny, které Foremon spustil do bahna?“

„Jasně.“

„Třeba bychom v nich našli něco, co by nám pomohlo.“

„To je pravda. Podíváme se po nich.“

Za Fen-Qastova vedení jsme se dostali ke zbytkům TRONTTERU. Místo, kde ležely bedny, jsem si dobře zapamatoval.

Po dlouhé době jsme improvizovanými nástroji dostali podlouhlé bedny ven. Každá vážila dobrých osmdesát kilogramů. Víka byla připevněna tlakovými uzávěry, dalo nám zabrat, než jsme je zdolali.

„Do prdele, Perry.“ Reginald Bull zbledl. „Hajzl zadělanej. Přisáhám, že tohle si vypije. Z toho nevyleze.“

V bednách leželi B-Logos a C-Logos. Mrtví. Jejich zranění vypadala hrozně.

A-Caliform se sklonil nad těly. Vyšetřil je stejně jako předtím D-Underbaje.

„Nebyli zavražděni,“ konstatoval střizlivě. „Zabili se samí.“ Náčelník klanu zvedl hlavu. „A nemají u sebe nic, co bychom mohli použít.“

Hořce jsem řekl: „Foremon dobře ví, že máme jen dvě možnosti jak Taš-Term opustit. Buď s ním, tedy jako mrtvolu, nebo na palubě kostky. Určitě je teď na astroportu. Bude tam na nás čekat.“

„To vážně nevíte, proč vás tolik hledá?“ zeptal se A-Caliform.

„Ne, to nám neřekl.“

Nezbývalo nám nic jiného než se vydat přímo a vědomě do jámy lvové. Pokud nepřijdeme o život při přechodu bažin.

„A... co máme teď dělat?“

„Dáme se na cestu,“ odušil jsem suše.

„Sto kilometrů bažinami?“ zeptal se vůdce Centrifalů. „Podle mě nemáme šanci se tam dostat.“

„Mýlíš se.“ Ukázal jsem na odumřelý pahýl, který si nenápadně stoupl za mě. „Zeptáme se tady našeho přítele, co se dá dělat.“

Už jsem Fen-Qasta považoval za neslychané štěstí.

„Fen-Qaste,“ řekl jsem, „musíme si o něčem promluvit. Jsou různé věci, které bych se rád dozvěděl.“

„Nebudu nic zatajovat. Dokud mi budeš říkat, co mám dělat.“

7.

Hlubiny duše

Foremon mířil s PEGOOMEM k astro-portu. Stokilometrový let netrval ani deset minut.

Nad bahnem se rozkládaly dva čtvereční kilometry vybetonované plochy. Dostatečné místo pro jedenáct lodí ve tvaru kostky, každá o hraně 330 metrů. Tím však byla obsazena pouze Část z pětadvaceti různě stínovaných parcel.

Ani jedna z jedenácti lodí se nepohybovala. Pokud někdo PEGOOM zaznamenal, a o tom nemohlo být pochyb, pak nereagoval. Patrně zde byli na galornské lodě zvyklí. Pánů Plantaga se nikdo neptal, odkud přilétají, kam letí nebo co kde hledávají.

Foremon si nemyslel, že by se na odlehlém Taš-Termu Galorňané ukazovali nějak Často. Ale vzhledem k tomu, že kostky měly přístup k Pentrickému oblaku, pak nemohl být vejčitý objekt jako PEGOOM žádnou senzací. Všechny jedenáct lodí vypadalo staře, ale rozhodně byly ještě schopny letu. Svědčily o tom stovky precizně provedených oprav na vnějším plášti. Nikde nebylo vidět doky, z toho se dalo usoudit, že lodě opravovali v Pentrickém oblaku.

Pro Foremona byl nesmírně důležitý jeden detail. Mezi kostkami a bažinami zůstával vždy asi padesátimetrový volný pruh.

A ten pruh nemohl nikdo přejít, aniž by ho neupozoroval.

Nařídil palubnímu počítači, aby vyslal optické pozorovací sondy na stacionární dráhu nad PEGOOMEM. Budou onen úsek nepřetržitě sledovat. Rhodan a Bull nemají

šanci přejít těch padesát metrů, aniž by ho neupozoroval. A kdyby nějakou náhodou měli deflektory, pak Foremon zjistí rozptýlené záření.

Vrazi Čtvrtého posla jsou velice inteligentní bytosti. Cítil k jejich šikovnosti úctu, už s ní kalkuloval předem.

Uvidí, že jediná cesta je jim uzavřena -a přiblíží se ke kostkám jinak. Ale jak jinak? Kdyby tohle věděl, pak by byl o krok před nimi.

Kousek stranou si všiml jakési osady sestávající z desítky plochých bílých budov. Zpevněná cesta spojovala osadu s přistávací plochou. Nikoho však neviděl.

O život Taštermanů se příliš nezajímal, a proto domům nevěnoval zvláštní pozornost. Zajímal ho výlučně Perry Rhodan a Reginald Bull.

Na severním konci přistávací plochy stálo několik baráků, patrně se v nich ukládalo nějaké zboží nebo se v nich ubytovávaly posádky lodí.

Vedle parkovalo pět kluzáků. Tento typ Foremon ještě neviděl, v podstatě se jednalo o vznášející se plosiny s vlnitou střechou a řídicím panelem.

Zatímco se ještě díval na baráky, blížil se od západu další kluzák. Nesl se pět metrů nad bažinou. Přistál před baráky a objevili se dva Taštermanové.

Těžko říct, kam se Tašterman zrovna dívá. Smyslové orgány má rozděleny po těle úplně jinak než normální teplokrevní nebo Foremon, má je rozptýlené po celém těle. Strážce však předpokládal, že PEGOOM zpozorovali, a proto na okamžik zaváhali.

Potom z kluzáku vyložili několik desítek zelených plastických beden. Foremon si je přiblížil teleskopickým senzorem. V bednách byly průhledné láhve s bělavým obsahem.

Když všechny bedny zmizely v baráku, ukázalo se deset Taštermanů. Obsadili všechny kluzáky a společně odletěli. Neletěli však stejným směrem, ale rozptýlili se nad bažinou do všech směrů.

Jedna kostka otevřela vchod. Ukázaly se další kluzáky, i ty řídili Taštermanové. Zdálo se, že ze skladů vynášejí podivné balíky, zatímco zelené bedny postupně mizí v trupu kostky.

Pro jednoduchost zůstaly otvory otevřeny. Od této chvíle byl možný jakýkoli provoz mezi skladovacími prostory kostek a baráky.

Kdyby byl Foremon na Rhodanově místě, pak by si zvolil tuto kostku.

Dalo se předpokládat, že nakládání a vykládání ještě nějaký čas potrvá. Určitě celý den, protože objem takové kostky byl obrovský.

Za půl dne přeložili tolik nákladu, že to překračovalo možnosti baráku. To znamenalo, že další skladovací prostory jsou pod zemí.

Foremona by zajímalo, co to znamená.

Zelené bedny se patrně dopravují do Pentrického oblaku a z něj zase přicházejí balíky na Taš-Term. Obojí muselo mít pro příjemce značnou cenu. Jinak by se nenamáhalo s mezihvězdnou kyvadlovou dopravou.

O jaké zboží se jednalo, to strážce už zase nezajímal. Pouze zaznamenal fakt, že do kostky nalétávaly stále další kluzáky.

V tom byla pro Rhodana a Bulla šance. Nejdříve vysledují, jak se věci na astroportu mají, pak se pokusí vniknout do kostky.

Foremonovi bylo už všechno jasné. Nastavil na každý kluzák senzory. Jakmile se v nějakém kluzáku bude přepravovat objekt nezvyklého složení, pak zasáhne. To nemůže selhat.

Připravil se na dlouhé čekání. Palubní počítač ho probudí z akumulačního spánku, jakmile se stane něco, co vybočí z běžného rámce,

Galorn. Bazaltová nížina. Sny se proměňovaly v kámen a kámen byl život. Foremon snil o síle morfování, jíž si po libosti přetváří okolí. O útoku na dva vrahy. O omylu, který mohl ohrozit Thoregon. Aliance míru. Most do nekonečna.

Dlouho Čekat nemusel. Probudil ho varovný tón.

Venku se někdo blížil. Jeho cílem byl zcela evidentně PEGOOM, šel pěšky a nijak se neostýchal.

Důležitý však byl jeho vzhled. Nejednalo se o Taštermana, ale ani o Pozemšťana nebo Centrifála.

Foremon viděl jakéhosi humanoida, vysokého tak metr šedesát, s minerální kůží, která na mnoha místech ve slunci prosvítala. Ten cizinec byl albin. Měl obrovské plachtovité uši a extrémně křehkou postavu.

Foremon se zachvěl šokem. Chvilí trvalo, než si poznání prorazilo cestu do hlavy.

Onen cizinec byl prakticky on.

Fen-Qast prožíval pocit triumfu. Rekordní rychlostí se mu podařil společenský sestup, To znamenalo, že od této chvíle si může uspořít většinu hormonu kašphee. Jestli to takhle půjde dál, prodlouží si život na dvojnásobek. Nyní chápal, proč se tolik Taštermanů vydalo do neznámého kosmu. Bytosti jako Pěny Rhodan byly zjevně kdykoli ochotny rozhodovat i za jiné.

Pěny Rhodan dával k dispozici rozhodnost a Fen-Qast zase znalost prostředí. Nepotřeboval nyní vést žádnou mikrobiologickou válku o rozhodování, jak bylo zvykem mezi Taštermany, žádnou náročnou produkci mediátorů, žádný strach, že bude zatlačen do vůdci pozice. Podřízenost, to byl ráj.

„Opatrně, Fen-Qaste, ozvala se humanoidní bytost za ním. „Už zase zapadáme.“

„Vidím cestu jasně před sebou,“ řekl Tašternan.

Rozhlédl se po bažině. Z rostlin a drobných živočichů usuzoval na strukturu podloží. Pro něj nebyla zas tak důležitá, na kříži se pohyboval mnohem jistěji než humanoidi na dvou tenkých nohách.

Kdyby zapadl do bažiny, neznamenalo to

pro něj automaticky ohrožení života. Taštermanové měli jen málo nepřátel, kteří jim byli skutečně nebezpeční.

Proti většině mediátorů dokázal vyvinout účinné substance.

Nicméně měl problém. V celé té námaze nespatoval žádný smysl.

Jestliže se tímto způsobem pokoušejí zdolat sto kilometrů, pak to nezvládnou ani za měsíc. Navíc pochyboval o tom, že Rhodan a jeho lidé snesou potravu z bažin.

Doufal, že to nepotrvá příliš dlouho, už proto, aby ušetřil kašphee. A možná, doufal, zůstane jedna nebo druhá z těch čtrnácti bytostí naživu.

„Je to určitě ten směr?“ zameklal zezadu druhý Pozemšťan, bytost jménem Reginald Bull.

„Určitě,“ odpověděl Fen-Qast.

Chvilí kráčeli mlčky, potom ho začal Perry Rhodan vyslýchat. Fen-Qast ochotně odpovídal na všechny otázky.

Jak funguje soužití v bažinách, proč se podřizuje Rhodanovu vedení, vše o sběrnách a o hormonu kašphee, který se tam skladoval.

Ale co Galorňané s takovým množstvím kašphee dělají, to nevěděl ani on. Podle něj to bylo k ničemu. A jak ona křehká božstva, o nichž slyšel tolikrát mluvit, konkrétně vypadají, rovněž nevěděl.

Pěny Rhodan se zajímal o věci, nad kterými Fen-Qast nikdy nepřemýšlel. Především chtěl vědět všechno o Galorňanech -a jak Taštermanové přišli ke kostkám.

Na druhou otázku odpovědět dovedl. Kostky jim Galorňané darovali. Patřily k výměnnému obchodu. Kašphee za koncentrovanou stravu, za kosmické lodě a za možnost vycestovat na jiné světy.

„Ten hormon, o kterém mluvíš,“ začal Perry Rhodan, „musí mít značnou cenu. Jaký může být jeho účinek?“

„To nevím.“ „Jak to?“

„Protože nevím, k čemu kašphee slouží.“

„Předpokládej, že by to byli Galorňané“ povzbuzoval ho Perry Rhodan.

„Nevyznám se v jejich organismu.“

„Ale něco přece tušíš!“

„Mohl by mít slabý uklidňující účinek,“ vykrucoval se Tašterman. „Ale to je opravdu jen domněnka.“

Náhle si přál, aby se ho Perry Rhodan nevyptával tak tvrdošíjně a spokojil se s tím, co mu řekne. Jestliže to takhle půjde dál, dostanou se do bodu, kdy už nebude vědět nic. Pak musí opět nasadit kašphee. jen aby se bránil.

„Už jste někdy zkoušeli prodat kašphee jiným národům než Galorňanům?“

„Ne. To nesmíme. Jsme dokonce povinni utajovat galaktické souřadnice Taš-Termu. To se každý Tašterman učí už od malička. Rodiče to předávají dětem, A kašphee se nikdy nesmí dostat do cizích rukou. Tak zní další zákon.“

„A co ty?“ zeptal se ironicky Perry Rhodan.

„Mé svědomí je čisté. Já ti pozici neprozradil, nalezl jsi Taš-Term sám. A kašphee jsem ti nedal.“

„Ale k astroportu nás vedeš, ne?“

„Ovšem. Přece jsi mi to přikázal.“

Při pomyslení, že je bezmocným nástrojem v Pozemšťanových rukou, se blaženě zatetelil.

Na tomto místě byly bažiny málo porostlé. Vidět bylo na kilometr daleko. Na jihu se cosi zalesklo. To letěl kluzák ke sběrně. Fen-Qast bez zájmu sledoval jeho let, spíš z nudy. Nad jedním lesíkem se kluzák snesl.

„Co to bylo?“ zeptal se Rhodan.

„Nákladní kluzák letí pro kašphee.“

„Jsou v něm křehká božstva?“

„Ne. Tašternan vysokého společenského zařazení. Chudák. Organizují výrobu a transport. Tam, kde kluzák přistál, dostáváme za kašphee hodnotné koncentráty.“

„Je ten kluzák strážný?“

„Ovšemže ne,“ odpověděl překvapeně Fen-Qast. „Co tě napadá!“

„Takže by se dal ukrást a použít.“

„Ano.“

„V tom případě nás zaved' nejbezpečnější cestou k místu, kde přistál.“

„Pojďte za mnou.“

Rhodan se na něj podezřívavě podíval. Fen-Qast si toho pohledu zadním zrakem velice dobře všiml. Třebaže nikdy předtím neviděl cizí bytost, snadno si vysvětlil jeho mimiku.

„Jaký je smysl toho všeho, Perry Rhodane?“

„Kluzákem se dostaneme na astroport mnohem rychleji než pěšky.“

„No... To je rozhodně pravda.“

Fen-Qast, oba Pozemšťané a dvanáct Centrifalů se do půl hodiny dostali ke sběrně. Kluzák už byl naplňován. Jeden Tašterman je spatřil a pokřikem upozornil ostatní v baráku.

Rhodan a jeho lidé se bez okolků kluzáku zmocnili, protesty neposlouchali. Fen-Qast jen žasl, jak snadno to šlo. Vedoucí sběrný se pokoušel intervenovat, ale na povel Pozemšťana ustoupil. Přímému rozkazu žádný Tašennan neodolal.

Rhodan to patrně nechápal, ale krádeží udělal vedoucímu sběrný aspoň malou laskavost. Podřízení znamená život, iniciativa stárnutí.

Rhodan, Bull a dva Centrifalové jménem A-Caliform a T-Legiaiw se seznamovali s řízením. Dali si vysvětlit, kde je nejbližší sběrna - sedmdesát kilometrů na západ. Potom vystartovali k večerní obloze.

Když se vrátili, ještě se ani pořádně nesetmělo. Rhodan a Bull řídili jeden kluzák, A-Caliform a T-Legiaiw druhý. Odlet na astroport naplánovali na ráno.

Fen-Qast se postavil do kouta, stáhl konce kříže a pln starostí usnul. A co když už nebudou jeho služby potřebovat? Co když ho opustí a on se bude muset zase rozhodovat?

Ale jeho obavy se ukázaly jako liché. Den začal a bylo horko. Na každý kluzák nastoupilo sedm cizinců, Fen-Qasta vytáhli na plošinu vedle Rhodana.

Za půl hodiny Tašterman spatřil horní hrany obrovských kostkovitých objektů. Mezi nimi se nepřiliš vysoko klenulo vejce.

Astroport viděl poprvé v životě. Ale podle popisu se nemohl mýlit. Závratnou rychlostí se blížili k cíli letu.

Sok, který Foremon právě utrpěl, sahal až do hlubin jeho duše.

Bytost, jež se mu zevně podobala... Ale byl-H k sobě upřímný, pak něco takového očekával už dávno.

Na Bazaltové nížině vždy bojoval s myšlenkou na svou minulost, pokoušel se z nějaké zasuté paměti vytáhnout informace o svém původu a zrodu.

Cit mu říkal, že je unikát, protože veškeré vědomé myšlení se dělo v samotě. Intelekt však tvrdil, že musí být ještě další jako on. A jednoho takového právě Foremon viděl.

Chvilí si mysl, že se na něj snese proud vzpomínek. Ale nic. Pokud existoval nějaký klíč k jeho nevědomí, pak vypadal jinak.

Nemusel na setkání reagovat. Mohl klidně zůstat v lodi a počkat, zda návštěvník zmizí zase sám od sebe. To by však byl útek, útek před poznáním, které se na dlouhou dobu nedá zadržovat.

Snesl se na antigravitačním paprsku na povrch planety. Obklopila ho nepříjemně vlhká atmosféra, na exoskeletu se mu okamžitě zaperlily kapky vlhka. Neměl ani skafandr, ani deflektorové pole. Vzhledem k protějšku mu to nepřipadalo patřičné. V mozku se mu šířilo nevysvětlitelné prázdno, vnímal, jak je nervózní. Nebylo divu.

Možná právě našel klíč ke své existenci.

Ucítil pevnou půdu pod nohama.

Jeho protějšek se na něj upřeně díval. Stejně jako on na něj.

Obě bytosti se lišily kresbou exoskeletu. Foremon si toho všiml na první pohled. Byl si jist, že by ho vždy poznal, třeba i po tisíci letech.

Nápadné bylo drátěné pletivo, které obepínalo tělo druhého. Patrně se jednalo o podpůrné pancéřování. Foremon usoudil, že se tím chrání před nehodami v bažině. Pak by to znamenalo, že celý život nebo aspoň hodně dlouho žije na Taš-Termu.

Strážce chvíli uvažoval, jestli se náhodou nenarodil na této planetě. Potom myšlenku zamítl, protože jeho minerální struktura a bažina nešly dohromady. Bytosti jako on - a jeho protějšek - patří do pouštního biotopu.

Pro kontakt s pružným podložím a s teplokrevnými tvory jsou příliš křehcí.

Mlčení ho bolelo. Už to nemohl vydržet.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se.

„Jsem Gothamdar,“ zněla nedůvěřivá odpověď. „A ty nejsi Galorňan.“

„To ne,“ odvětil strážce zmateně. „Ovšemže ne.“

„Jsou v tvé lodi Galorňané?“

„Ne. Jsem tady sám.“

„Tu loď ti půjčili?“

Foremon se náhle cítil jako obžalovaný.

„O tom ti nic neřeknu, Gothamdare.“

„Jak ses dostal ke galornské lodi?“ naléhal Gothamdar. „Adlati nesmějí létat galormskými loděmi.“

„Adlati? Co je to?“

„Ty to nevíš?“

„Ne.“

„To je nepochopitelné. Řekni mi své jméno.“

„Jmenuji se Foremon.“

„Tvé jméno jsem nikdy neslyšel,“ odpověděl Gothamdar zamyšleně. „Ale je to jméno Adlata.“

Foremon zaznamenal v zádech svého protějšku jakýsi pohyb. Nejdřív se lekl, že to přicházejí Rhodan s Bullem nebo Taštennanové ze skladu. Ve skutečnosti se jednalo o sedm dalších jako on. Každý měl charakteristickou kresbu těla, která jej vyznačovala jako individuum. •

Přišli od íe osady. Pochopil, že tam nepřebývají Taštermanové, ale Gothamdar a sedm dalších Adlatů.

Když jeho protějšek zaslechl kroky, otočil se.

„Jsou to Adlati-?“ zajímal se Foremon. „Tak se jmenuje náš národ?“

„Ano, tak je to.“ Gothamdar se rázem otočil. „Je zvláštní, že tohle nevíš.“

„Nemám už ani jedinou vzpomínku na minulost.“

Foremon počkal, až těch sedm k nim došlo. Nebyl schopen jediného kroku. Ani by nevěděl kam jít. Mlčky jej obstoupili.

Chvilí uvažoval, jestli by Adlaty neměl požádat o pomoc v boji s Rhodanem a Bullem.

„Foremone,“ řekl Gothamdar. „Ptám se tě znovu. Jak jsi přišel k této lodi?“

„Vzal sem si ji, abych mohl stíhat dva zločince,“ odvětil bezbarvým hlasem. „Zabili čtvrtého posla Thoregonu.“

„Nevíme, kdo je ten tvůj čtvrtý posel. A je to úplně jedno. Ta loď ti nepřísluší. Musíš ji okamžitě vrátit.“

„To nemůžu,“ namítl strážce automaticky. „Ne dokud jsou vrazi naživu.“

„V tom případě tě musíme přinutit.“

„Přinutit?“ opakoval Foremon překvapeně. „A jak?“

„Fyzickým násilím,“ vysvětlil Gothamdar.

Adlati k němu přistoupili. Foremon se nezmohl na jediný krůček. Chopili se ho. Než stačil pochopit, co se děje, táhli ho k těm dvanácti budovám.

„Nechtě toho! Netušíte, co děláte!“

Neodpověděli.

„Ve hře je život jednoho Galorňana!“

Myslel tím pochopitelně Ce Rhiotona, druhého posla Thoregonu, kterého považoval za další cíl obou vrahů. Ale Adlati nereagovali.

Myslel na Rhodana a Bulla. Co má dělat, když se ukáží na astroportu zrovna teď? Utěšoval se myšlenkou, že pěší pochod si vyžaduje Čas. Jsou neuvěřitelně schopní, ale nejsou kouzelníci.

Myslel si, že stačí s Adlaty jen promluvit, vysvětlit jim, že Thoregon je ohrožen. Pak se mu postaví po bok.

Kraj astroportu byl vzdálen půl kilometru. Mířili k cestě vedoucí k osadě. Foremon už na žádnou otázku nedostával odpověď, a tak šel s nimi mlčky.

Žluté slunce Taš-Termu zvolna zapadalo. Spektrem paprsků se příliš nelišilo od Galornské hvězdy, takže jeho energii mohl použít pro akumulátory.

Za pár hodin nastane noc. Do té doby snad bude volný.

Nad hlavami jim přeletěl nákladní kluzák. Foremon na přední lavici rozeznal tři Živé pařezy, ale nespasil jediného Pozemšťana nebo Centrifala.

Na kraji astroportu ticho rázem ustalo. Jeho jemný sluch dostihly miliony zvuků bažin a strážce zhnuseně hleděl na neminerální a ustavičně se pohybující krajinu.

Cesta vedla bažinou. Šli jeden za druhým po úzké vydlážděné stezce. Foremon si uvědomil, že tu není žádné osvětlení a že stezka může být za tmy dost nebezpečná.

Dvanáct plochých budov stálo na kamenné plošině.

„Jsme tady?“ zeptal se.

„Mlč!“

Všechny domy byly čtverhranné. Velká okna v bílých zdech a v nich nezarámované tabulky. Dovnitř se však nahlédnout nedalo, protože sklu podobný materiál odrážel slunce.

Dveře byly jen otvory a nedaly se zavírat. Foremon postřehl neforemný, kamenný nábytek. Na okamžik zaregistroval lesk technických zařízení neznámé funkce. Moc jich být nemohlo. Kolik se toho vejde na tak malou plochu...

Usoudil, že Adlati v těchto domech bydlí i pracují.

Jedna budova se od ostatních lišila - a právě k ní mířili. Neměla okna a měla dveře.

patrně z masivního kamene. Gothamdar je pracně otevřel. Ukázal do tmy. „Vejdi, Foremone.“

„Ne!“

„Můžeme tě přinutit.“

„Chci mluvit.“

Gothamdar už nic neřekl, pouze ukázal na dveře a strážci nezbývalo nic jiného než vejít.

Z temna místnosti se pak zeptal: „Co budete dělat teď?“

„Zavoláme hyperern Galomany. Nebudeš Čekat dlouho.“

Dveře zapadly. Foremon silně pochyboval o tom, že by se před otevřely příchodem Galorňanů.

8.

Kritické faktory

Oba kluzáky se dostaly na astroport odpoledne. Kilometr před cílem jsem dal zastavit. Fen-Qasí vyhledal pevný podklad a tam jsme přistáli.

Nejdřív jsem se chtěl přesvědčit, jaká je situace. Číhá na nás Foremon? A jestliže ano, jaké jsou možnosti vyhnout se léčce?

Za společníky jsem si vybral Reginalda Bulla, A-Califorma a Tastermana. Ostatní Centrifaaaly jsme nechali na místě.

Fen-Qast nás klikacími se cestičkami vedl k astroportu. Bylo vedro, každý krok představoval účinná muka.

V bažinách žil nespočet malých a ještě menších živočichů. Aniž jsme si toho příliš všímali, Fen-Qast vedl ustavičný mikrobiologický boj. Jeho výkon se dal stěží odhadnout, ale soudil jsem, že bez jeho pomoci bychom se k cíli nedostali.

Celí postříkaní od bahna jsme došli na kraj areálu. Skryli jsme se za řadou keřů s hustými šedými listy.

Betonovou přistávací plochu jsem odhadoval tak dvakrát dva kilometry. Stálo na ní dvanáct kostek o hraně 330 metrů. Pár

skladů, pár plochých staveb na kraji, to bylo vše.

„To má bejt fór?“ řekl Bully. Nechápavě potřásl hlavou. „Vždyť tady není nic, Per-ry! Vůbec nic! Žádná infrastruktura, žádná technika. Spíš taková lepší venkovská přistávací plocha.“

Reginald Bull mel pravdu, o nějaké domovské základně kostek nemohla být ani řeč. Údržba, tankování a podobně neprobíhaly určitě na Taš-Termu, ale zřejmě v Pentrickém oblaku.

^Počkej...”

Požádal jsem Fen-Qasta, aby šel vpravo. Kráčeli jsme za ním po nejistém podkladu. Zajednou kostkou se ukázal bílý vejčitý objekt.

„Vidíš to, Bully?“

„Foremon! Takže tady máme toho rádoby zabijáka. Měl jsi pravdu, skutečně na nás Čeká.“

U galomské lodi se nic nehýbalo, ostatně nic jiného jsem nečekal.

„Myslíš, že na nás Čeká uvnitř, Perry?“

„Určitě. Předpokládejme, že všechny lokátory má zapnuté. Já aspoň bych to na jeho místě udělal.“

Nebylo by moudré počítat se strážcovou hloupostí. Hloupý pronásledovatel by nesledoval naši stopu přes 30 000 světelných let.

Po celou dobu, co jsme pozorovali přistávací plochu, vládl na ní jakýs takýs letový provoz. Konstatovali jsme, že jedna z kostek se právě nakládá. V okolí zbývajících jedenácti se nedělo nic.

Stovky beden se nakládaly na kluzáky a ty pak převážely kašphee v lahvích do skladovacích prostor oné obrovské kostky, která se připravovala na start.

Byly i kluzáky, které létaly přímo do kostky. Vylétaly z bažin, obletěly sklady a mizely v kostce.

„Takhle to musíme udělat taky,“ rozhodl jsem. „Prostě tam vletíme. Budeme předstírat, že vezeme kašphee.“

Bully se zatvářil skepticky. „S tím ale bude Foremon počítat.“

„Máš nepochybně pravdu,“ souhlasil jsem s ním, „ale takovou Šanci si nesmírně dát uniknout. I když není nic moc.“

„Reginald Bull podle mě vynesl rozumný argument,“ ozval se A-Caliform. „Je to příliš nebezpečné. Chytřejší bude počkat na noc. Pak se vkrademe na palubu.“

„Pěšky?“

„Samozřejmě!“

„V tom případě se podívej na pozici otevřených vchodů. Ten nejnižší je dvacet metrů nad zemí. Stěny jsou hladké. Tam se nedostaneme.“

„Třeba by se dal vyrobit provazový žebřík a kotva.“

„Hm...”

„Do noci je ještě dost času.“

Chvilí jsem o tom přemýšlel. „A k Čemu by to bylo? Myslíš, že Foremon nemá noktovizi? Já vím taky, že to pro nás nevypadá dobře, ale je to vážně jediná Šance.“

„Jsi přesvědčen o své neomylnosti,“ poznamenal vůdce Centrifaaalů.

„To není pravda. Víím, že se můžu mýlit, ale uděláme to tak, jak jsem řekl.“

„Má to být rozkaz, Perry Rhodane?“ otázal se A-Caliform.“

„Jestliže to bereš takhle, pak ano.“

Zavládlo Šokované ticho. Omluvně jsem se na Centrifala podíval.

„Mám hlad," řekl do toho Reginald Bull.

„Co tím chceš říct?"

„Že jsem už dlouho nejedl nic rozumný-ho. Nemáme zásoby, ani pevnou stravu, ani vodu. Za chvíli z toho bude krize. Ne? Tak co bude, sakra! Uděláme to tak, jak jsi řekl, Perry."

S vrčícím, ale přece jen smířeným A-Califorem jsme se vrátili ke kluzákům.

Rychle jsme připravili plán. Okolnosti nám nedávaly příliš možností.

Fen-Qast bude pilotovat kluzák. Pro pozorovatele zvenčí to musí vypadat tak, jako že jeden Tašterman letí do kostky s nákladem kašphee. Ve skutečnosti budeme na palubě my a těch pár beden nás bude maskovat.

Riskovali jsme, že Foremon prohlédne lest nebo že se nám v kostce nepodaří nepozorovaně najít úkryt.

Co se stane, když na nás posádka přijde? Když nás po startu objeví jako černé pasažéry? Možná s nimi budeme moci jednat, možná nás jednoduše vyhodí z lodi.

Nebo - a to byla ta nejdůležitější myšlenka ze všech - budeme mít možnost zmocnit se násilím lodi. Něco takového bychom však měli udělat jen v tom nejnnutnějším případě. Jsme sice na útěku, ale nejsme nějakí piráti.

K tomu se družily další dva problémy:

Fen-Qast nás bude muset převést natří -krát. Na jednom kluzáku se všichni najednou neskryjeme.

Taštermanovi hodně záleží na lom, aby nás mohl provázet i nadále. Jestliže vezmeme Fen-Qasta s sebou, kdo odletí s posledním kluzákem?

Co do kostky vletí, musí také vylézt. To se nedalo obejít.

Foremonovi bylo jasné, že nemůže čekat, až dorazí Galorňané. Ve chvíli, kdy se ho zmocní, je konec s jeho misí. Padala noc. Jestliže Adlati skutečně patří ke stejnému národu jako on, pak se radši uchýlí do budov, než by zůstali na otevřených bažinách nebo na astroportu.

Před budovou byl klid. Nevěděl, kolik zvuku kamenné dveře propouštějí, ale jeho strážci neměli důvod hrát si s ním na schovávanou. Z toho usoudil, že Adlati někam odešli.

Nevěřil, že by přede dveřmi hlídal Gothamdar nebo někdo jiný.

„K čemu taky?" zabručel. Hlas mu zněl pisklavě a křehce. „Mají mě tady jistého."

Od této chvíle se čas stával kritickým faktorem. Ne kvůli tomu, že se dalo počítat s přiletem Galorňanů, ale pro omezené zásoby tělesné energie.

Nejhorší však byly mučivé myšlenky. Rhodan a Bull nepotřebují sluneční světlo. A co když využijí noci a vniknou do kostky?

Jakmile se dostane na PEGOOM, musí co nejpečlivěji prozkoumat záznamy lokátorů. Kdyby vrahy lokalizoval v jedné kostce a kdyby ta kostka ještě neodstartovala...

Foremon se opřel o dveře a vši silou zatlačil. Bez výsledku. Byly zamčené nebo co. Na tuto akci spotřeboval desetinu zbývajících energie.

Takhle to nepůjde. Radši věnoval pozornost vnitřku domu.

Opatrně tápal. Exoskelet měl křehký, mohl se ošklivě a smrtelně zranit. Bytosti jeho druhu vůbec dělaly nejlépe, když se za tmy nehýbaly z místa.

Když do domu prve vcházel, viděl, že sestává pouze z jediné místnosti. Všiml si i různých předmětů na zemi, ale v přišerí nerozeznal podrobnosti.

Doufal, že se Adlati dopustili chyby a skládají v místnosti něco, co by mohl využít k útěku.

Levou nohou zavadil o cosi tvrdého. Zastavil se. Naslouchal plechovému zvuku. Potom se sklonil, ohmatal zem - a vzal do ruky bedýnku, která byla na omak plechová.

Zatřásl s ní. Byla prázdná. Podařilo se mu otevřít víko a první dojem se potvrdil. Použít se nedala.

Další předmět, který objevil, byl zřejmě kanýstr. Na jednom rohu měl výběžek a na něm šroubový uzávěr. I tato nádoba byla prázdná.

Nahmatal na podlaze na dvacet předmětů, všechny podobného druhu jako ty předchozí. S prázdnými nádobami se dveře zřejmě otevřít nedají. Chvíli se zabýval myšlenkou, že by nádoby naskládal na sebe a dostal se tak ke stropu. Jenže k Čemu. Pád

by nepřezil A co by dělal u stropu? Nemyslel si, že střecha je chatrná nebo že by ve stropu byla tajná dvířka.

Podél zadní stěny se táhly dvě řady regálů. Na plastická prkna se dalo pohodlně dosáhnout. Spodní regál byl prázdný, na horním byly prázdné misky.

Jednu z nich neúmyslně srazil na zem. Cosi se rozbilo.

Sklonil se, ohmatal podlahu a dal na hromádku několik střepů. Doufal, že našel všechny.

Největší ze střepů měl ostré hrany. Byl z jiného, mnohem tvrdšího materiálu než ty ostatní.

Hmatem zjistil, že je to kov, kolo s paprsky velké jako dlaň. Paprsky držely mísu nebo misku ze skla.

Sklo se rozbilo, kov se dal však použít jako nástroj. Foremon doufal, že bude pevnější než materiál dveří.

Opatrně dotápal zpět ke dveřím a vyzkoušel, jestli by kus kovu šel strčit do Škvíry. Možná by se dalo pohnout západkou nahoru nebo dolů.

Doufal, ale kolečko bylo o pár milimetrů silnější než Štěrba.

Při dostatečné trpělivosti by je mohl obrousit o kámen nebo paprsek použít jako pilku. Foremon vtačil

provizorní nástroj desetkrát dvacetkrát do škvíry. Když potom po onom místě přešel prstem, zaznamenal prohlubeň.

Po chvíli mu začala ruka dělat starosti. Bolest mohl ignorovat - ale co když na tom místě praskne exoskelet? Bez slunce a bez minerálních látek neměl naději takové poranění přežít.

Nikdy neměl opouštět Bazaltovou nížinu. Seděl by v krajině, která mu byla domovem, v níž mohl morfovat a v níž ovládal každickou molekulu.

„Ne,“ řekl do ticha. „Rozhodl jsem se.“

Odhodil paprsek a našel si kanystr. Nádoba byla z plastiku a měla držadlo. Pro jeho účely to bylo přímo ideální.

Nasadil paprsek do vyhloubeného otvoru, přidržel ho levou rukou, pravíci popadl kanystr. A mlátil kanystrem do paprsku jako kladivem. Takto vyvíjel značnou mechanickou sílu, jakou by pouhýma rukama nedosáhl.

Paprsek vnikal do kamene stále dál.

Měl podivný pocit. Così v jeho duchu jako by cítil úder. Což bylo vlastně nemožné.

Udeřil podruhé, tentokrát už jistěji. Opět se odštípl kus kamene.

Materiál, který opracovával, byl nápadně elastický, což mělo tu výhodu, že bušení nebylo slyšet daleko. Nemusel se tedy bát, že se prozradí.

Údery ho zasahovaly jako palčivá bolest hlavy. Nebylo to fyzické utrpení, spíš se jednalo o mentální záležitost.

Zakrátko se kanystr na mnoha místech unavil. Za několik minut do něj Foremon nadělal díry a kanystr už nebyl k ničemu.

Našel další a pokračoval. Ale ani ten dlouho nevydržel.

Během hodiny zničil všechny upotřebitelné předměty ve svém vězení. Tím pokus o únik ztroskotal.

Foremonovi zbývalo příliš málo energie, než aby jí mohl ještě plýtvat. Uvedl se do hluboké a setrvalé fyzické ztuhlosti. Pracoval už jen jeho duch. Jaké možnosti bude mít, až Galorňané dorazí na Taš-Term? Z realistického hlediska patrně žádné. A nevěřil, že by ho Adlati pustili.

V duchu viděl kamenné dveře a kamenný obrtlík. Byly masivní a dohromady vážily na sto kilogramů.

Materiál byl pružný a obrtlík nesel zničit. Potřeboval by k tomu explozi a výbušninu neměl, nemluvě o tom, že by výbuch v uzavřené místnosti nepřežil.

Cítil prach ležící na zemi.

V té chvíli pochopil. Příliš se upnul na mechanické rozbíjení. To byla hloupost. Ve své slepotě si neuvědomoval opravdovou možnost.

Nebyl to týž materiál, jaký znal z Galornu. Ale pružnost svědčila o tom, že se trochu podobá. Možná by šel morfovat.

Soustředil se na prach. Klekl si, natáhl prsty a dotkl se země.

Když zabral, vyvinul přesně ten pocit; jaký potřeboval.

Bazalt v kameni sestával jen z vyrostlic. Tak deset procent. Ale mohlo by to stačit. Strážní andělé mu dali další možnost, pokud ji nevyužije, pak je skutečně všechno ztraceno.

Perry Rhodane. Reginalde Bulle, já vás dostanu.

Opět ztuhl, tentokrát, aby sebral síly a mohl se soustředit. Zkrotit vnitřní netrpělivost, vědomě nechal uplynout několik hodin. Zatím se nad Taš-Term snesla noc. Počítal, že mu do rozbřesku zbývají tak čtyři hodiny.

V duchu si představil přesný tvar obrtlíku. Uvědomoval si, že nezrnorfuje celé dveře, pouze malý kousek. A nejslabším článkem je pochopitelně uzavírací mechanismus.

Když si byl jist, že se může na bod plně soustředit, na vteřinu uvolnil dvě třetiny zbývajících energie.

Provedl tvrdý a prudký mentální útok. Morfování měnilo tvar bazaltu, každá vyrostlice se změnila v porézní hmotu o dvojnásobném objemu.

V hornině vznikly nové tlakové poměry. Obrtlík pukl. Úlomky se rozletěly po celé místnosti jako projektily a Foremon mohl mluvit o štěstí, že jej žádný nezasáhl.

Nejraději by se nehybně položil na slunce. Ale slunce tu nebylo, jen tma.

Pracně pohnul rukama a nohama. I když se mu nedostávalo energie, zatlačil na dveře. Bolelo ho to.

Minerální existence se hodila pro dlouhý život, pro trpělivé střezení, pro staletou pohotovost. V boji s vrahy přinášela jen nevýhody.

Měl příliš malou hmotnost. Neměl pevný bod, který by mu usnadnil rozvinutí sil. Nejdřív tlačil marně, potom stále prudčeji a nakonec se kolos pomalu rozhýbal.

Vězení se otevřelo. Foremon vyšel do Černé noci. Nezdálo se, že by si někdo jeho úniku všiml.

Nad bažinami visela souvislá pokrývka mračen, takže ani svit hvězd nepronikal. Viděl stěží k nejbližšímu domu.

Orientační smysl měl však vysloveně dobře vyvinutý, věřil si, že bezpečně projde mezi domy až k pěšině.

Ale co potom? Nedoufal, že by prošel potmě po stezce. Mnohem větší mu připadala pravděpodobnost, že z ní sejde, i kdyby jen krůčkem. Zaboří se do bahna a zadusí se. Nebál se smrti, ale toho, že by tak ztratil poslední šanci.

Vrazi posla Thoregonu nesmějí zůstat naživu. Aby toho dosáhl, nemohl se spoléhat na svůj fyzický výkon.

Jestliže je někdo tak slabý jako on, a přesto vyráží na lov, potom musí tělesnou slabost kompenzovat inteligencí.

Bažina se překonat nedala. Nemel dost energie, aby se dostal k PEGOOMU. Potřeboval tedy sluneční světlo a

nejméně dvě hodiny času, aby doplnil rezervy.

Uvědomil si, že osadu nesmí opustit. Musel najít místo, kde by se ukryl do rána a ještě o trochu déle. Úkryt musí být vystaven slunci, a to hned od rozbřesku.

Adlati ho budou nejdřív hledat v nějaké budově. A kdyby se ukryl mezi domy, dostanou ho během pěti minut. Soustředil se tedy na střechy. Když na nějakou vyleze, má naději. Doufal, že nikdo nebude počítat s tak zoufalým Činem.

Postupně obešel nejbližší budovy. Vždy položil ruku na zeď a ohmatal jí konečky prstů.

Při Šestém pokusu objevil dvě silná vedení, která se táhla od země nahoru. K čemu vedení sloužila, nevěděl.

Doufal však, že , jsou dostatečně pevná.

V gravitaci této planety vážil zhruba pat-

nací kilogramů, tedy zhruba stejně jako na Galornu. Spoléhal, že ho vedení unese.

Kabely vedly deset centimetrů vedle sebe. Uchopil každý do jedné ruky. Jeho nohy sestávaly ze stovek kostních segmentů, což se momentálně projevilo jako nesmírná výhoda. Nalezl v poréznosti materiálu výtečnou oporu.

Rukama se táhl nahoru a nohama si jistil postup.

Po vynaložení posledních sil se dostal na střechu a lehl si na ni. Uši roztáhl co nejvíce, aby při prvních slunečních paprscích mohly ihned zahájit akumulaci.

Bude-li mít dostatek času, pak to na PE-GOOM určitě stihne.

Zpočátku kladl Fen-Qast odpor. Jako pilot by musel samozřejmě rozhodovat, což nebylo v jeho zájmu. Ale čím přesněji jsem mu úkol popisoval, tím více jeho odpor slábl.

První transport sestával z Fen-Qasta a pěti pasažérů, kteří se natáhli za krajnicí. Byl jsem mezi nimi já, T-Legiaw, E-Emergen, K-Fordes a E-Kajwan.

Reginald Bull a A-Caliform měli letět s dalšími várkami, aby v případě nutnosti byla na palubě jedna vůdčí osobnost.

Natáhl jsem se na podlaže, tak abych měl pilota na očích. Maskovali jsme se prázdnými bednami.

„Pochopil jsi všechno, Fen-Qaste?“

„Ano, Perry Rhodane.“

„Tedy vpřed. Startujeme!“

Naposled jsem mávl na Bullyho a na ostatní, kteří Čekali venku, a vyletěli jsme. Co se děje vpředu, viděl pouze Fen-Qast. Kluzák urazil cestu k přistávací ploše během několika minut.

„Děje se něco?“

„Ne, Perry Rhodane.“

„Kam letíš?“

„K lodi, kterou jsi mi popsal.“

„Vidíš otvor?“

„Ano. Je. stále ještě otevřený. Sto metrů nad zemí. Jsem šťasten, že se mohu řídit tak podrobnými pokyny.“

„A co ta galornská loď?“

„Klid.“

Začínal jsem věřit, že to zvládneme. Kdyby se mě předtím někdo ptal, jak odhaduji šance, řekl bych tak nanejvýš třicet procent.

Náhle se setmělo.

„Fen-Qaste?“

„Ano. Jsme uvnitř.“

„Zastav a zorientuj se.“

„To jsem udělal.“

„Pozoruje nás někdo?“

„Nikoho nevidím.“

T-Legiaw, E-Emergen, K-Fordes a E-Kajwan zůstali na můj pokyn ležet. Já jsem se opatrně zvedl.

Na první pohled nebylo patrné žádné nebezpečí. Fen-Qast situaci vyhodnotil naprosto správně. I když se na druhou stranu nedalo vyloučit, že právě teď něco nezaregistrovalo mou hlavu.

Vnitřek kostky skýtal úžasný pohled, každopádně tedy aspoň ta část, kterou jsem mohl přehlédnout. Nacházeli jsme se v protáhlém skladovacím úseku. Od vchodu vedly pravoúhlé, až patnáct metrů široké chodby. Všemi směry. Nahoru a dolů, nalevo i napravo.

Chabé světlo, které jen stěží osvětlovalo nejzazší kouty, příliš k orientaci nepřispívalo. Jestliže jsem však z viditelné části usoudil na zbytek, jednalo se o snadno přehlédnutelnou strukturu. Z chodeb se otvíraly Četné čtvercové místnosti a v nich byly uloženy zelené bedny plné lahví kašphee.

Třicet metrů hluboko visel v chodbě kluzák, stál před jedním z nákladních bloků a dva Taštermanové ho vykládali.

„Tak to uděláme i my,“ rozhodl jsem se. „Poslyš, Fen-Qaste. Pronikneš co nejlouběji do nákladového prostoru. Potom zastavíš co nejdál od tvých druhů. A to před blokem, který je už plný. Rozuměl jsi?“

„Ano.“

„Tak dělej!"

Znovu jsem schoval hlavu a natáhl se na podlaze. A náš pilot vyrazil na cestu lodí.

T-Legiaw, onen Centrifaaal s nápadně silnou lištou, se mě zeptal: „Co to má znamenat, Perry Rhodane? Proč chceš plné skladiště?"

„Potřebujeme místo, kde nás nikdo neobjeví," odpověděl jsem. „Bylo by velice nevýhodné zalézt do prázdného bloku, kam potom přijdou Tastermanové a začnou vykládat."

„Hm. Máš asi pravdu."

Fen-Qast nás pět minut vozil kostkou, potom zastavil před pěkně naplněným kvádrem.

„Nikdo poblíž?"

„Ne, Perry Rhodane."

Opatrně jsem vystrčil hlavu a rozhlédl se. Fen-Qast nic nezkazil. Byla to inteligentní a přizpůsobivá bytost, pouze měla problémy s rozhodováním.

Fen-Qast ještě nikdy nebyl v kosmické lodi, kluzák řídil poprvé. Tašterman byl v podstatě cosi jako pozemský pračlověk, který strávil celý život bez techniky, potom se dostal do civilizovaného města a přizpůsobil se.

Přesvědčil jsem se, že nás nikdo nenajde. Chodby byly, kam až jsem dohlédl. A v boxu jen zelené bedny.

Fen-Qast zaletěl přesně na hranu. Tam kluzák magneticky zakotvil.

Bočním průlezem jsem vystoupil. Odstrčil jsem bedny stranou, aby vzniklo dostatek místa pro pět lidí. T-Legiaw a ostatní vylezli za mnou.

Vytvořili jsme řetěz a naskládali jsme do kluzáku co nejvíc naplněných beden. Potřebujeme přece místo pro dvanáct Centrifaaalů a dva Pozemšťany.

Nakonec stroj působil stejným dojmem jako prve. K'bednám, které jsme naložili jako maskování přibýlo dalších deset.

„A co teď, Perry Rhodane?" zeptal se Tašterman.

„Vyletiš z lodi, Fen-Qaste. S bednami a s kluzákem se vrátíš k ostatním. Shodíte náklad, pak přivezeš Reginalda Bulla a další čtyři Centrifaaaly přesně sem. Jasně?"

„Nemám dalších otázek."

Se smíšenými pocity jsme se dívali, jak pařez nastupuje do kluzáku.

„Určitě to zvládne," řekl T-Legiaw.

„To ano. Obávám se však něčeho zcela jiného. Co když si ho někdo všimne, až bude vylétat? Letí ven, ne dovnitř, a je až po okraj plný."

„To je jen detail. Ty by sis něčeho takového všiml?"

Na řečnickou otázku jsem neodpověděl. Jinak bych musel říct: Ano, bylo by mi to nápadné.

9.

Zkamenělí tvorové

Podezřívavě jsme naslouchali zvukům, které kosmická loď produkovala í v klidovém stavu. Volný výhled do chodby jsme měli tak čtyřicet metrů. Většinou jsem vyhlížel přes okraj boxu. Několikrát jsem spatřil naložené kluzáky, které zabloudily do naší blízkosti.

Nezdálo se, že bychom se dostali do pasti. Kdo by si dal takovou práci? Navíc jako neozbrojení uprchlíci jsme nepředstavovali žádné nebezpečí. Pod T-Legiawovým vedením Centrifaaalové nastavili bedny za mnou tak, aby nás kryly. Poháněl jsem je ke spěchu. Každou chvíli se mohlo stát, že k nám zamíří nějaký kluzák. Za půl hodiny byli hotoví.

„Do krytu," nařídil jsem. „Něco sem letí."

Schovali jsme se a předstírali, že neexistujeme.

Kluzák zastavil přímo před naším boxem.

„To jsme my, Perry!"

Bullyho hlas. Vydechl jsem si a vyhlédl. Spatřil jsem Fen-Qasta s Reginaldem Bul-lem a K-Oxxanem. B-Terestan a F-Catrike

zrovna slézaly. Vše proběhlo stejně jako poprvé.

Opět jsme naložili bedny, abychom vytvořili místo pro další příchozí. Trvalo to zase půlhodinu. Potom přiletěl Fen-Qast s posledními, s A-Califormem, L-Libizz, M-Artošern, I-Hamašem a B-Zagristasem.

Celá zadní část boxu nyní sloužila jako obytný prostor. Lezlo se do něj úzkou škvírou. Z chodby působily bedny vršící se do dvou metrů dojmem natěsnanosti. Nedalo se předpokládat, že by se zde nějaký další kluzák pokoušel cokoli vykládat.

„A co bude teď se mnou, Perry Rhodane?" zeptal se Tašterman.

A zavládlo ticho.

Stoupl jsem si před něj a nerozhodně se na něj podíval. Každý pochopil, že ho nemůžeme jen tak odstrčit, zvláště když nám prakticky zachránil život.

Bylo by snadné poslat ho pryč. S nejvyšší pravděpodobností by poslechl.

„Někdo musí dostat kluzák 'ven,'" řekl jsem tiše.

„Ano," odvětil Tašterman.
 „A ten někdo se nemůže vrátit do lodi."
 „Rozumím."
 „A protože by nikdo z nás na planetě nepřežil, zbýváš jediné ty, Fen-Qaste."
 „Myslel jsem si to,"
 „Ale by tu byla jedna možnost."
 „A jaká?"
 „Říkal jsi, že Tastermanové často opouštějí svou vlast. Je to tak?"
 „Ovšem. Posloucháme rozkazy. Nebo si hledáme pány, kteří nám mohou přikazovat."
 „V tom případě bys mohl Taš-Term opustit, jestliže to nějak zařídíme s tím kluzákem."
 „Tak je to."
 „Tudíž navrhuji toto: opět vyletíš z lodi. Vrátíš se na místo, na kterém jsme nakládali. Tam je spousta beden kašphee."
 „Myslíš ty, co jsme naposled vyložili?"
 „Přesně tak, Fen-Qaste. Nalož ty bedny na kluzák, vrať se na astroport a tvrd', že letíš z daleka. Ucházej se o místo člena posádky na této lodi. Je něco takového možné?"
 „Přesně to jsem měl zpočátku v úmyslu. Posádka se shání často, protože hodně Taštermanů zůstane na civilizovaných planetách Plantaga."
 „Dobrá," řekl jsem, „pak nevidím žádnou překážku. Dáš se tedy nalít. Dokážeš si za-. pamatovat, ve kterém boxu jsme?"
 „To není problém."
 Tašterman působil veskrze důvěryhodným dojmem. Uvědomoval jsem si, že stačí jediná chyba, jediné uřeknutí a jsme vyzrazení.
 Rozhlédl jsem se po ostatních. Nikdo si netroufal nic namítat. Byli jsme Fen-Qastovi zavázáni. On se také neptal na riziko.
 „Dobrá, Fen-Qaste," pokračoval jsem. „Až budeš na palubě, pak je tvým úkolem, co nejdříve opatřit potravu a čistou vodu. Potom přijdeš za námi a dodáš nám to. Nikdo si toho nesmí všimnout."
 „Rozuměl jsem."
 Tašterman se otočil a vylezl na kluzák. Odletěl a my osaměli.
 Reginald Bull ke mně přistoupil.
 „Nemyslíš si, že je to tak trochu risk, Perry? Vůbec se v lodi nevyzná."
 „Jistě, Bully, vím... Ale když nebudeme mít na lodi žádného pomocníka, z Čeho pak budeme žít? Nemáme zásoby. Déle než dva dny bychom nevydrželi."
 „A dlužní jsme mu to byli taky."
 „To rozhodně."
 Toho dne jsme Fen-Qasta už nespatriili. Těžko říct, jestli byl už na lodi nebo jestli mu to nevyšlo.
 Čekali jsme půl noci. Zařídili jsme se v úkrytu, jak to jen šlo. Nikdo neočekával, že loď hned tak rychle odstartuje.
 O to více nás překvapilo, když jsme zaslechli z hlubin kostky děsivé hučení.
 A-Caliform a jeho Centrifalové byli rázem na nohou. Uklidňoval jsem je. Nehrozí nám žádné nebezpečí. Tedy aspoň žádné, které bychom mohli nějak ovlivnit.
 Reginald Bull se posadil.
 „Krucinál, co to má znamenat?"
 „Řekl bych, že startujeme."
 Zabručel něco nesrozumitelného. V témže okamžiku se na nás zřítla celá hora. Aspoň podle zvuku, tak ohlušující to byl rachot.
 Kostka se rozechvěla, bedny se kymácely a cinkaly, ale žádná nespadla. Podivný pocit v žaludku nám říkal, že už to začíná.
 Start!
 „Sbohem, Taš-Terme," řekl Bull a já mu ta slova odečítal ze rtů. Ušklíbl se. „A je to, Foremone."
 Zajímalo by mě, jestli Fen-Qasta nebo strážce z Galornu ještě někdy uvidíme.
 Když se Foremon probudil, byl už den. Z bažin slyšel zvuky, z tisíce míst, amorfní cvrčení a bzučení, bylo mu nepříjemné. Patřil do Bazaltové nížiny, nikoli mezi bahno a tůně.
 Krátce nato se ozvaly zvuky, které již měly význam, tlumené hlasy, kroky na kameni, vrzání, skřípot drátů, které Adlati používali ke stabilizaci exoskeletu.
 A potorn pronikavý výkřik.
 „Zajatec utekl," volal Gothamdar. „Poplach! Foremon se vysvobodil!"
 Desítka hlasů se překřikovala a Foremon nedokázal rozlišit jednotlivá slova. Nicméně pochopil, že začali prohledávat celou osadu.

Zářilo na něj sluníčko. Cítil, jak se mu obnovují zásoby energie. Příliš málo, příliš pomalu, určitě bude muset zůstat nečinný nejméně hodinu a půl. Ale dokud Adlati dole pátrají, stejně nemůže nic dělat. Foremon sledoval jejich snahy a jeho naděje vzrůstala. Nikoho tam dole nenapadlo prohledávat střechy.

„Nikde není," ozval se opět Gothamdar.

„Asi spadl do bažiny. Pokusil se projít a sešel ze stezky."

„A co když se dostal na galornskou loď?" zeptal se jiný.

„Pochybuji. Dobře ví, že jsme požádali Galorňany o pomoc. Sám jsem mu to říkal. To by jinak už dávno odletěl"

„Takže je mrtev?"

„S nejvyšší pravděpodobností."

„A co tedy řekneme pánům? Brzy tu budou."

„Pravdu," odpověděl Gothamdar. „Nic jiného nám nezbývá."

Na to už nikdo nic neřekl. Tím pátrací akce zřejmě skončila. Adlati se vrátili do domů nebo si stejně jako Foremon vyhledali místo na slunci.

Foremon trpělivě vyčkal, až se mu dobily zásoby. Cítil se opět silný, tedy dostatečně silný, aby se dostal na PEGOOM.

Doplížil se na kraj střechy. Na místě, kde vedly kabely, nikoho neviděl. Opatrně se přehoupł, našel oporu pro nohy a spustil se.

Ke stezce přes bažinu to měl padesát metrů.

Opatrně vyhlédl za roh - a skutečně, pár metrů od něj se na slunci vyhříval Adlat. Uši měl natažené k obloze a oči zavřené. V tomto stavu redukoval vjemy na minimum.

Foremon se pohyboval pomalu. Za poslední dobu si přece jen vypěstoval odolnější nervy.

Na první pohled se od ostatních Adlatů nedal odlišit. Doufal, že se nikdo pozorně dívat nebude. Proč taky, když zajatec už zemřel?

Adlat se ani jednou nepodíval jeho směrem.

Foremon usoudil, že se mu to povede i napříště.

Spatřil dalšího. Prošel kolem něj a opět to vyšlo.

O kus dál spatřil už tři najednou. Obešel je a choval se co něj nen uče něj i.

Jako šestého poznal Gothamdara. Ještě dvacet metrů. Instinktivně ho odhadl za nejnebezpečnějšího, i když Čerpal zásoby jako všichni ostatní. Nespouštěl z něj oči. Byl připraven reagovat na sebemenší podezřelý pohyb.

Gothamdar se však nehýbal.

Strážce si vydechl. Příliš brzy, jak se ukázalo, protože přehlédl toho posledního. Za budovou hned u stezky hlídal v temném vchodu jeden Adlat.

A byl při plném vědomí.

„Gothamdare! Zajatec!"

Foremon ztuhl. Pomalu se otočil, viděl, jak se Adlat probírá a jak hlídka běží k němu.

Už nemá co ztratit! Foremon se rozběhl.

Nebyl bytostí, která by se hodila k běhu. Na to neměl konstituci. Ale minerální tělo dělalo potíže všem. Proč by ledy nemohl vyhrát. Na rozdíl od ostatních byl ochoten riskovat mnohem víc. Když opouštěl Galorn, věděl, že zřejmě jde na smrt. Nechtěl však zemřít dřív, než dostane Perryho Rho-dana a Reginalda Bulla.

Uháněl k dlážděné stezce přes bažiny.

„Stůj!" křičel Gothamdar. „Nemáš šanci!"

Foremon se ani neotočil. Musel se soustředit. Některé kameny se viklaly.

Na krátký zabahněný úsek radši zpomalil. Ostatní byli jen pár metrů za ním.

Výkřik oznámil první chybný krok. Potom se ozvalo cáknutí. Foremon se ani teď neotočil. Usoudil však, že jeden Adlat zapadl do bažiny. V normálním případě to znamenalo smrt.

Za necelé tři minuty měl stezku za sebou a před sebou pět set metrů k PEGOOMU. V běhu se otočil. Gothamdar a ostatní běželi za ním. Vzdálenost však činila padesát metrů. Foremon vydal ze sebe co mohl.

Energie mu povážlivě ubyla. Dvě hodiny na slunci zkrátka na takový výkon nestačily. Odhadoval, že to může vydržet nanejvýš kilometr, ale k lodi to bylo už jen tři sta metrů.

Vydrží. Musí!

Adlati se opět přibližovali. Drátěné pletivo jim umožňovalo vyšší rychlost, údy byly tak stabilnější.

Ale pozdě, jeho náskok byl příliš velký.

Dvě stě metrů. Sto padesát.

Adlati se náhle zastavili a hleděli za ním.

Sto metrů. Osmdesát. Padesát.

Foremon zpomalil. Věděl, že ho už nedostanou. I kdyby se do PEGOOMU dostal jen s dvacetimetrovým náskokem. Jakmile bude jednou v lodi, je v bezpečí.

Podíval se na Gothamdara a v jeho rysech ke svému překvapení nespasil resignaci, ale bezbřehý triumf.

Nedokázal si to vysvětlit. Žádná překážka už přece neexistuje. Adlati nemají zbraně a on má PEGOOM na dosah.

Tak proč, Gothamdare?
Když se podíval vzhůru, pochopil.
Cosi zakrylo slunce. Nad přístavem se nesl obrovský stín.
Bylo to šest galornských 550 metrů dlouhých lodí.
Strážce z Galornu pochopil, že prohrál.

Robert Feldhoff KONTAKT S VRAHEM

Edice Thoregon, sv. 36 (Perry Rhodan 1835)

Z německého originálu Kontakt mit einem KÜler, vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG

v Rastattu roku 1996, přeložil Hugo Bokvas.

Vydal jako svou dvoutisící padesátou šestou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Příbík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves.

Vydání první. Tematická skupina 13/34.